

USTAWA

z dnia 2007 r.

o niektórych zadaniach realizowanych przez Inspekcję Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii związanych z ochroną zdrowia publicznego ¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady przeprowadzania:

1) kontroli weterynaryjnej w handlu:

- a) zwierzętami i produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 1,
- b) produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 2;

2) kontroli dokumentów zootechnicznych w handlu zwierzętami wymienionymi w przepisach wskazanych w części II załącznika nr 1;

3) weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt i produktów wprowadzanych z państw trzecich na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku nr 3, zwanych dalej "terytorium Unii Europejskiej".

2. Ustawa określa również:

1) zadania organów Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, zwanej dalej „Inspekcją”, związane z ochroną zdrowia publicznego;

2) zasady wyznaczania lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do wykonywania zadań Inspekcji oraz wyznaczania osób niebędących pracownikami Inspekcji do wykonywania niektórych czynności pomocniczych;

3) zasady wystawiania świadectw zdrowia, w tym określone w przepisach zawartych w aktach prawnych wymienionych w załącznikach nr 1 i 2;

4) systemy wymiany informacji służące kontroli przemieszczania zwierząt i produktów w handlu, przewozie i przywozie oraz wywozie;

5) przeprowadzanie badań laboratoryjnych;

- 6) zasady finansowania Inspekcji w zakresie ochrony zdrowia publicznego;
- 7) opłaty za niektóre czynności wykonywane przez Inspekcję.

Art. 2. Przepisów ustawy w zakresie kontroli nie stosuje się do przeprowadzania:

- 1) kontroli weterynaryjnej zwierząt domowych towarzyszących osobom fizycznym odpowiedzialnym za te zwierzęta, które są wprowadzane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich w celach niehandlowych;
- 2) weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przywożonych lub przewożonych w celach niehandlowych, z wyjątkiem zwierząt koniowatych.

Art. 3. Produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 3, poddaje się dodatkowo urzędowej kontroli, o której mowa w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 882/2004”, na zasadach w nim określonych.

Art. 4. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) kontrola weterynaryjna - kontrolę fizyczną lub inne czynności administracyjne w odniesieniu do zwierząt i produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 oraz produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2, mające na celu bezpośrednio lub pośrednio ochronę zdrowia ludzi lub zwierząt;
- 2) kontrola zootechniczna - kontrolę fizyczną lub inne czynności administracyjne w odniesieniu do zwierząt, o których mowa w przepisach wskazanych w części II załącznika nr 1, mające na celu bezpośrednio lub pośrednio doskonalenie ras zwierząt;
- 3) państwo członkowskie - terytorium państwa będącego członkiem Unii Europejskiej;
- 4) państwo trzecie - terytorium państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej;
- 5) handel - swobodny obrót pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu art. 23 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- 6) gospodarstwo - gospodarstwo rolne lub pomieszczenia podmiotu zajmującego się obrotem lub pośrednictwem w obrocie zwierzętami położone na terytorium państwa członkowskiego, w których są utrzymywane lub regularnie przetrzymywane zwierzęta wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, a w przypadku zwierząt

- koniowatych - gospodarstwo rolne, ośrodek treningowy, stajnię, zagrodę lub pomieszczenie, w których zwierzęta są zwyczajowo przetrzymywane lub hodowane;
- 7) zakład - przedsiębiorstwo, w którym wytwarza się, składa lub przetwarza produkty wskazane w przepisach wymienionych w załączniku nr 2;
 - 8) centrum (organizacja) - przedsiębiorstwo, w którym produkuje się, składa, przetwarza lub dokonuje jakichkolwiek innych czynności w odniesieniu do produktów wskazanych w przepisach wymienionych w załączniku nr 1;
 - 9) państwo wysyłki - terytorium państwa członkowskiego, z którego zwierzęta i produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 oraz produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 są wysyłane do innego państwa członkowskiego;
 - 10) państwo przeznaczenia - państwo członkowskie, do którego zwierzęta i produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 oraz produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 są wysyłane z innego państwa członkowskiego;
 - 11) przywóz - wprowadzanie do wolnego obrotu zwierząt lub produktów, a także zamiar wprowadzania do wolnego obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego;
 - 12) przewóz - tranzyt w rozumieniu przepisów prawa celnego;
 - 13) weterynaryjna kontrola graniczna - kontrolę przeprowadzaną przez urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, polegającą w szczególności na kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej;
 - 14) graniczny posterunek kontroli - wyznaczony i zatwierdzony posterunek, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna zwierząt lub produktów wprowadzanych z państw trzecich, umieszczony na obszarze celnym, w pobliżu granicy państwa;
 - 15) kontrola dokumentów - sprawdzanie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów;
 - 16) kontrola tożsamości - sprawdzanie wzrokowe i potwierdzanie zgodności świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce z tą przesyłką lub sprawdzanie i potwierdzanie umieszczenia i zgodności oznaczeń znajdujących się na zwierzętach lub produktach z treścią świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce;

- 17) kontrola fizyczna zwierząt - sprawdzanie zwierząt obejmujące pobieranie próbek od zwierząt i przeprowadzanie badań laboratoryjnych tych próbek, a jeżeli jest to wymagane - dokonywanie dodatkowych czynności kontrolnych podczas kwarantanny;
- 18) kontrola fizyczna produktów - sprawdzanie produktów obejmujące w szczególności kontrolę opakowania i temperatury, a także pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych;
- 19) produkty - produkty:
- a) wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 i 2,
 - b) określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273 z 10.10.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92),
 - c) pozyskane od zwierząt lub ze zwierząt oraz produkty pozyskane z takich produktów, przeznaczone do spożycia przez ludzi, a także żywe zwierzęta przeznaczone bezpośrednio do spożycia przez ludzi,
 - d) określone w rozporządzeniu (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, s. 75)
- oraz słomę i siano;
- 22) przesyłka zwierząt - określoną liczbę zwierząt tego samego gatunku, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, transportowanych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 23) przesyłka produktów - określoną liczbę lub ilość produktów tego samego rodzaju, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, transportowanych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 24) wymagania przywozowe - wymagania weterynaryjne dotyczące zwierząt lub produktów przywożonych z państw trzecich określone w przepisach o wymaganiach przywozowych Unii Europejskiej;
- 25) osoba odpowiedzialna za przesyłkę - osobę fizyczną, osobę prawną albo inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zgodnie z przepisami prawa

celnego²⁾ odpowiada za przesyłkę, we wszystkich przypadkach przewidzianych w tych przepisach, a także przedstawiciela takich osób w rozumieniu przepisów prawa celnego³⁾, jeżeli nałożono na niego taką odpowiedzialność, w zakresie czynności kontrolnych przewidzianych niniejszą ustawą;

- 26) właściwa władza - organ centralny państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego uprawniony do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli lub organ, któremu takie kompetencje zostały przekazane;
- 27) urzędowy lekarz weterynarii - lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwą władzę;
- 28) przeznaczenie celne - przeznaczenie celne przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów w rozumieniu przepisów odrębnych⁴⁾;
- 29) prawodawstwo weterynaryjne - przepisy Unii Europejskiej dotyczące zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w zakresie weterynarii, a także przepisy wdrażające lub wykonujące te przepisy, w szczególności przepisy o produktach pochodzenia zwierzęcego, o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, o ochronie zwierząt, a także przepisy niniejszej ustawy.

2. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwą władzą są minister właściwy do spraw rolnictwa i Główny Inspektor Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, zwany dalej „Głównym Inspektorem”.

Rozdział 2

Kontrola weterynaryjna w handlu zwierzętami i produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 1

Art. 5. 1. Zwierzęta i produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a, mogą być przedmiotem handlu, jeżeli:

- 1) spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, które wdrażają przepisy Unii Europejskiej wskazane w części I i II załącznika nr 1, a zwierzęta i produkty wskazane w części III załącznika nr 1 spełniają wymagania zdrowotne dla zwierząt państwa przeznaczenia;
- 2) pochodzą z gospodarstw, centrów (organizacji) podlegających regularnym kontrolom weterynaryjnym, o których mowa w art. 8;
- 3) są oznakowane zgodnie z przepisami o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt;

- 4) są zarejestrowane w sposób umożliwiający odnalezienie gospodarstwa lub centrum (organizacji), z którego pochodzą lub w którym znajdowały się podczas przemieszczania na terytorium Unii Europejskiej, w rozumieniu przepisów o weterynaryjnej kontroli granicznej;
- 5) podczas transportu towarzyszy im świadectwo zdrowia lub inne dokumenty, o których mowa w przepisach o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, które wdrażają przepisy Unii Europejskiej wskazane w części I i II załącznika nr 1, a w przypadku zwierząt lub produktów wskazanych w części III załącznika nr 1 - świadectwo zdrowia lub inne dokumenty określone przez państwo przeznaczenia;
- 6) w przypadku zwierząt wrażliwych na choroby lub produktów pochodzących od takich zwierząt:
 - a) nie pochodzą z gospodarstw, centrów (organizacji), obszarów lub regionów objętych zakazami lub ograniczeniami wprowadzonymi zgodnie z przepisami Unii Europejskiej o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, z powodu podejrzenia lub wystąpienia chorób wymienionych w załączniku nr 4 lub z powodu wprowadzenia środków zapobiegawczych,
 - b) nie pochodzą z gospodarstw, centrów (organizacji), obszarów lub regionów objętych zakazami lub ograniczeniami z powodu podejrzenia lub wystąpienia chorób niewymienionych w załączniku nr 4 lub z powodu wprowadzenia środków zapobiegawczych,
 - c) przeznaczonych do gospodarstw lub centrów (organizacji) znajdujących się w państwie członkowskim, które uzyskały dodatkowe gwarancje, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej⁵⁾, lub do państwa uznanego, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, w całości lub części za wolne od chorób innych niż wymienione w załączniku nr 4 - pochodzą z gospodarstw, które zapewniają spełnienie równoważnych gwarancji wymaganych przez to państwo,
 - d) przeznaczonych do państwa członkowskiego lub jego części, które uzyskało dodatkowe gwarancje, o których mowa w lit. c - pochodzą z gospodarstw, centrów (organizacji) lub regionów, które zapewniają spełnienie takich gwarancji.

2. Świadectwa zdrowia lub inne dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 5, wystawiane przez powiatowego inspektora bezpieczeństwa żywności i weterynarii, zwanego dalej „powiatowym inspektorem”, nadzorującego gospodarstwo, zakład lub centrum (organizację), z którego pochodzą zwierzęta lub produkty, a w przypadku dokumentów wymaganych na podstawie przepisów zootechnicznych, wymienionych w części II załącznika nr 1, wystawione

przez związek hodowców lub inny podmiot prowadzący księgę zwierząt hodowlanych lub rejestr zwierząt hodowlanych towarzyszą zwierzętom lub produktom do miejsca ich przeznaczenia.

3. Powiatowy inspektor wystawia świadectwa i inne dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 5, po sprawdzeniu, że gospodarstwo, centrum (organizacja) spełniają wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 6.

4. W przypadku transportu zwierząt lub produktów do kilku miejsc przeznaczenia zwierzęta i produkty rozdziela się na tyle partii, ile jest miejsc przeznaczenia, a każdej partii towarzyszy świadectwo zdrowia lub inne dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 5.

Art. 6. 1. W przypadku gdy zwierzęta lub produkty wymienione w przepisach, wskazanych w częściach I i II załącznika nr 1, które spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej, są przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego przez terytorium innego państwa członkowskiego, to ich transport pozostaje pod dozorem celnym do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej, z wyjątkiem szczególnych okoliczności wymagających natychmiastowego działania związanych z dobrostanem zwierząt, po uzyskaniu pozwolenia właściwej władzy zgodnie z odrębnymi przepisami Unii Europejskiej⁶⁾.

2. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje powiatowy inspektor w drodze decyzji.

3. W przypadku wywozu zwierząt i produktów niespełniających wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej lub w przypadku zwierząt i produktów wymienionych w części III załącznika nr 1 mogą być one transportowane przez terytorium innego państwa członkowskiego, jeżeli na ten transport udzieliła pozwolenia właściwa władza państwa członkowskiego, przez którego terytorium przesyłka jest transportowana.

4. W przypadku gdy zwierzęta i produkty, o których mowa w ust. 3, są transportowane przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pozwolenie wydaje Główny Inspektor w drodze decyzji.

Art. 7. 1. Jeżeli zwierzęta, wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, są przeznaczone do uboju w ramach krajowego programu zwalczania chorób niewymienionych w załączniku nr 4, to zwierzęta te i produkty od nich pochodzące, wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, nie mogą być wysyłane do innego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli zwierzęta i produkty, wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, są objęte zakazem wprowadzania na rynek na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ze względu na ochronę zdrowia ludzi lub zwierząt, zgodnie z postanowieniami art. 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, to nie mogą być one wysyłane do innego państwa członkowskiego.

Art. 8. 1. Z zastrzeżeniem obowiązku przeprowadzania przez urzędowego lekarza weterynarii badań monitorujących, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, powiatowy inspektor dokonuje kontroli weterynaryjnej w gospodarstwach, centrach (organizacjach), w zatwierdzonych punktach skupu oraz miejscach gromadzenia zwierząt, w celu zapewnienia, aby zwierzęta lub produkty przeznaczone do handlu spełniały wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej, a w szczególności określone w art. 5 ust. 1 pkt 3-5.

2. W przypadku wątpliwości co do spełniania przez zwierzęta lub produkty wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej powiatowy inspektor przeprowadza wszelkie niezbędne kontrole, a jeżeli zostaną potwierdzone nieprawidłowości, podejmuje właściwe działania włącznie z nakazaniem izolacji gospodarstwa lub centrum (organizacji) na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 9. 1. Zwierzęta lub produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 mogą być wysyłane do innego państwa członkowskiego, jeżeli posiadacze tych zwierząt lub produktów zapewnią spełnianie wymagań zdrowotnych lub zootechnicznych określonych w przepisach Unii Europejskiej lub, w kwestiach nieuregulowanych tymi przepisami, w przepisach o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub w przepisach o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania na rynek.

2. Niezależnie od wymagań, o których mowa w ust. 1, zwierzęta lub produkty, wymienione w przepisach wskazanych w częściach I i II załącznika nr 1, mogą być wysyłane do innego państwa członkowskiego, jeżeli zostały poddane kontroli weterynaryjnej przeprowadzanej w takim zakresie, jakby były przeznaczone na rynek krajowy, chyba że przepisy Unii Europejskiej stanowią inaczej.

3. Zwierzęta, o których mowa w ust. 1, mogą być wysyłane do innego państwa członkowskiego, jeżeli są przewożone odpowiednimi środkami transportu spełniającymi wymagania higieniczne na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 10. Powiatowy inspektor, który wystawił świadectwo zdrowia lub inny dokument towarzyszący zwierzętom lub produktom, przekazuje, w dniu wystawienia tego dokumentu lub świadectwa, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji, organowi centralnemu państwa członkowskiego właściwemu do przeprowadzania kontroli weterynaryjnej oraz organowi, któremu takie kompetencje zostały przekazane, właściwemu ze względu na miejsce przeznaczenia, wymagane informacje o tych zwierzętach lub produktach.

Art. 11. 1. Powiatowy inspektor może w miejscu przeznaczenia zwierząt lub produktów ustalić, za pomocą niedyskryminujących kontroli weterynaryjnych, że wymagania określone w art. 5-7 zostały spełnione, w tym może pobrać próbki do badań zgodnie z przepisami Unii Europejskiej⁷⁾.

2. Powiatowy inspektor może także przeprowadzać kontrole podczas transportu zwierząt lub produktów, jeżeli posiada informacje lub uzyskał je od właściwej władzy państwa, przez terytorium którego zwierzęta lub produkty były transportowane, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów Unii Europejskiej.

Art. 12. 1. Jeżeli zwierzęta wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, pochodzące z innego państwa członkowskiego, są przeznaczone do:

- 1) zatwierdzonego punktu skupu lub miejsca gromadzenia zwierząt w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej - to podmiot prowadzący taki punkt skupu lub miejsce gromadzenia zwierząt przyjmuje zwierzęta, które spełniają wymagania, o których mowa w art. 5 i 6; powiatowy inspektor sprawdza za pomocą niedyskryminujących kontroli świadectwa zdrowia lub inne dokumenty towarzyszące zwierzętom w zakresie spełniania przez nie tych wymagań;
- 2) rzeźni będącej pod nadzorem powiatowego inspektora - to inspektor ten zapewnia, w szczególności na podstawie kontroli świadectw zdrowia lub innych dokumentów towarzyszących zwierzętom, że tylko zwierzęta spełniające wymagania, o których mowa w art. 5 i 6, są poddawane ubojowi; podmiot prowadzący rzeźnię poddaje ubojowi zwierzęta, jeżeli spełniają wymagania, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3-5;
- 3) zarejestrowanego podmiotu rozdzielającego przesyłki zwierząt lub innego podmiotu niepodlegającego stałemu nadzorowi powiatowego inspektora - taki podmiot uznaje się za odbiorcę zwierząt;
- 4) gospodarstw lub centrów (organizacji), w przypadku gdy podczas transportu nastąpi częściowe wyładowanie przesyłki tych zwierząt - to każdemu wyładowanemu zwierzęciu lub partii zwierząt towarzyszy oryginał świadectwa zdrowia lub innego dokumentu, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5, do chwili dostarczenia tej przesyłki do odbiorcy wskazanego w tym świadectwie lub innym dokumencie.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, przed dokonaniem podziału przesyłki zwierząt lub dalszym wprowadzaniem ich na rynek sprawdzają, czy są one oznakowane i zaopatrzone w świadectwo zdrowia lub inne dokumenty, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3-5, a w przypadku stwierdzenia braków lub nieprawidłowości powiadamiają o nich niezwłocznie

powiatowego inspektora oraz izolują przesyłkę zwierząt do czasu podjęcia przez tego inspektora decyzji dotyczącej tej przesyłki.

3. Podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, przed zarejestrowaniem ich przez powiatowego inspektora składają oświadczenie, w którym zobowiązują się do spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2. Powiatowy inspektor przez wyrywkowe kontrole sprawdza, czy warunki te są spełnione.

4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do odbiorców produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 1.

Art. 13. 1. Odbiorcy przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów wymienieni w świadectwie zdrowia lub innym dokumencie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5:

- 1) zgłaszają z wyprzedzeniem jednego dnia, a w uzasadnionych przypadkach dwóch dni, na żądanie powiatowego inspektora właściwego ze względu na miejsce przeznaczenia przesyłki oraz w zakresie niezbędnym do przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 10, przywóz zwierząt lub produktów z innego państwa członkowskiego, podając rodzaj przesyłki i przewidywany czas jej przybycia;
- 2) przechowują przez okres jednego roku świadectwa zdrowia oraz inne dokumenty w celu przedłożenia ich organom Inspekcji.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do zarejestrowanych koni zaopatrzonych w paszport określony w przepisach o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Art. 14. 1. Jeżeli przepisy Unii Europejskiej lub w przypadkach nieuregulowanych przez przepisy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt przewidują poddanie zwierząt kwarantannie, to przeprowadza się ją w gospodarstwie przeznaczenia.

2. Jeżeli jest to uzasadnione ochroną zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, powiatowy inspektor może wydać decyzję o skierowaniu przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny. Stacja kwarantanny jest w takim przypadku uważana za miejsce przeznaczenia tej przesyłki.

3. W przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny, o której mowa w ust. 2, Główny Inspektor powiadamia o tym Komisję Europejską, wskazując powody wydania takiej decyzji.

Art. 15. 1. Podczas przeprowadzania kontroli w portach, portach lotniczych, granicznych posterunkach kontroli, przez które zwierzęta i produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 1, pochodzące z państw trzecich, są wprowadzane na terytorium Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów rozdziału 4:

- 1) graniczny inspektor bezpieczeństwa żywności i weterynarii, zwany dalej „granicznym inspektorem”, dokonuje kontroli świadectw zdrowia oraz dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;
- 2) zwierzęta i produkty wysyłane z państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego podlegają przepisom, o których mowa w art. 11-13;
- 3) zwierzęta i produkty pochodzące z państw trzecich podlegają przepisom rozdziału o weterynaryjnej kontroli granicznej.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, jeżeli zwierzęta i produkty przewozi się w sposób regularny i bezpośredni środkami transportu kursującymi pomiędzy dwoma punktami geograficznymi Unii Europejskiej. Zwierzęta i produkty poddaje się wówczas kontrolom, o których mowa w art. 11-13.

Art. 16. 1. Jeżeli kontrola weterynaryjna przeprowadzana w miejscu przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów albo podczas ich transportu wykazuje obecność czynników zakaźnych powodujących choroby, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie, zoonozy, inne choroby lub jakkolwiek przyczynę, która może stanowić źródło poważnego zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, lub kontrola ta wykazuje, że produkty pochodzą z regionu dotkniętego chorobą zakaźną, to powiatowy inspektor nakazuje, w drodze decyzji:

- 1) skierowanie zwierzęcia lub przesyłki zwierząt do najbliższej stacji kwarantanny albo
- 2) uśmiercenie zwierząt i zniszczenie ich zwłok;
- 3) zniszczenie produktów.

2. Koszty związane z podjęciem środków, o których mowa w ust. 1, ponosi wysyłający lub jego przedstawiciel, lub osoba odpowiedzialna za przesyłkę zwierząt lub produktów, w czasie przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1.

3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, powiatowy inspektor powiadamia o dokonanych ustaleniach, podjętych środkach oraz powodach ich podjęcia Głównego Inspektora, który informacje w tym zakresie niezwłocznie przekazuje, w formie pisemnej, właściwej władzy państwa wysyłki oraz Komisji Europejskiej.

4. Główny Inspektor może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań umożliwiających wypracowanie wspólnego stanowiska w zakresie spraw, o których mowa w ust. 1-3, nieuregulowanych przepisami Unii Europejskiej.

Art. 17. 1. Z zastrzeżeniem art. 16, jeżeli weterynaryjna kontrola przeprowadzana w miejscu przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów wymienionych w przepisach wskazanych w

załączniku nr 1 lub podczas ich przewozu wykazuje, że zwierzęta lub produkty nie spełniają wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej, lub w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska uzyskała dodatkowe gwarancje, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 lit. c, że nie spełniają wymagań dotyczących zdrowia zwierząt obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiatowy inspektor może nakazać w drodze decyzji:

- 1) w przypadku obecności pozostałości chemicznych, biologicznych, skażeń promieniotwórczych i weterynaryjnych produktów leczniczych zatrzymanie pod jego nadzorem przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów do czasu potwierdzenia zgodności z przepisami lub, jeżeli występuje naruszenie tych przepisów, zastosowanie środków przewidzianych w przepisach Unii Europejskiej, lub
- 2) ubój zwierząt lub zniszczenie produktów albo
- 3) cofnięcie przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, pod warunkiem:
 - a) uzyskania zgody właściwej władzy państwa wysyłki oraz
 - b) wcześniejszego powiadomienia państw członkowskich, przez które cofnięta przesyłka ma być przewożona.

2. Wybór środków, o których mowa w ust. 1, pozostawia się wysyłającemu lub jego przedstawicielowi, jeżeli nie stwarza to zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

3. W przypadku gdy świadectwo zdrowia lub dokumenty towarzyszące przesyłce zwierząt lub produktów zawierają braki lub błędy, decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 3, wydaje się po umożliwieniu wysyłającemu lub jego przedstawicielowi usunięcia tych braków lub błędów w terminie 7 dni od dnia przybycia przesyłki zwierząt lub produktów do miejsca przeznaczenia⁸⁾.

Art. 18. 1. O stwierdzonych przypadkach, o których mowa w art. 16 i 17, powiatowy inspektor informuje niezwłocznie Głównego Inspektora, który informuje właściwą władzę państwa wysyłki w celu podjęcia przez nią odpowiednich środków zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

2. W przypadku uznania przez Głównego Inspektora, że środki podjęte przez właściwą władzę państwa wysyłki są niewystarczające, to wraz z tą władzą ustalą wspólnie działania służące naprawieniu sytuacji, a jeżeli uzna to za stosowne, może wystąpić o przeprowadzenie kontroli na miejscu w tym państwie.

3. Jeżeli kontrole, o których mowa w art. 16 i 17, wykażą powtarzające się nieprawidłowości, Główny Inspektor powiadamia o tym Komisję Europejską i właściwe władze pozostałych państw członkowskich.

4. W przypadku uznania przez Głównego Inspektora, że działania, o których mowa w ust. 2, podjęte przez właściwą władzę państwa wysyłki są niewystarczające, może on wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie odpowiednich środków.

5. W czasie oczekiwania na ustalenia Komisji Europejskiej w związku z działaniami, o których mowa w ust. 4, Główny Inspektor występuje z wnioskiem do właściwej władzy państwa wysyłki o zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów pochodzących z tego samego gospodarstwa, centrum (organizacji), zatwierdzonego punktu skupu lub miejsca gromadzenia zwierząt, co przesyłki zwierząt, o których mowa w art. 16 i 17, oraz jeżeli występuje poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, o zawieszenie wydawania świadectw zdrowia lub dokumentów towarzyszących.

6. Główny Inspektor może zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przez powiatowych inspektorów przesyłek zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, zakładu, zatwierdzonego punktu skupu, miejsca gromadzenia zwierząt lub regionu.

7. W przypadku gdy nieprawidłowości, o których mowa w art. 16 i 17, zostaną potwierdzone w ustaleniach Komisji Europejskiej, Główny Inspektor może wystąpić z wnioskiem do Komisji Europejskiej o podjęcie stosownych działań, w tym o wprowadzenie zakazu sprowadzania zwierząt i produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum (organizacji), zatwierdzonego punktu skupu, miejsca gromadzenia zwierząt lub regionu.

Art. 19. 1. Główny Inspektor informuje pisemnie wysyłającego lub jego przedstawiciela oraz właściwą władzę państwa wysyłki o podjętych środkach i decyzjach, o których mowa w art. 18, oraz o powodach ich podjęcia.

2. W przypadku sporu pomiędzy wysyłającym lub jego przedstawicielem i organem wydającym decyzję, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, mogą, w terminie nie dłuższym niż miesiąc, przedstawić ten spór ocenie eksperta z listy ekspertów sporządzonej przez Komisję Europejską.

3. Opinia wydana przez eksperta, o którym mowa w ust. 2, jest wiążąca dla stron.

4. Koszty cofnięcia przesyłki, przetrzymywania lub izolacji zwierząt albo, jeżeli to konieczne, ich uboju lub zniszczenia, albo zniszczenia produktów ponosi wysyłający lub jego przedstawiciel, lub osoba odpowiedzialna za przesyłkę.

Art. 20. 1. W przypadku uzyskania informacji od właściwej władzy państwa przeznaczenia w przypadkach, o których mowa w art. 16 i 17, w sytuacji gdy zwierzęta lub produkty zostały wysłane z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Główny Inspektor podejmuje wszelkie niezbędne

działania i przesyła informacje właściwej władzy państwa przeznaczenia o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych działaniach oraz powodach ich podjęcia.

2. Główny Inspektor, w przypadku uznania przez właściwą władzę państwa przeznaczenia, że podjęte przez niego środki są niewystarczające, ustali wraz z tą władzą działania służące naprawie sytuacji, a jeżeli jest to konieczne, zarządzi przeprowadzenie kontroli na miejscu.

3. W przypadku gdy Komisja Europejska rozpoczęła działania w celu dokonania ustaleń w związku z sytuacją, o której mowa w ust. 1, w czasie oczekiwania na ustalenia Komisji Europejskiej Główny Inspektor na wniosek właściwej władzy państwa przeznaczenia zarządza zwiększenie przez właściwego terytorialnie powiatowego inspektora częstotliwości kontroli przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum (organizacji), zatwierdzonego punktu skupu lub miejsca gromadzenia zwierząt, które stwarzają zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, lub zawieszenie wydawania świadectw zdrowia lub innych dokumentów.

Art. 21. 1. W przypadku wystąpienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej chorób, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie, zoonoz, innych chorób lub innych przyczyn, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, Główny Inspektor powiadamia o tym niezwłocznie pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję Europejską.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, gdy Rzeczpospolita Polska jest państwem wysyłki, Główny Inspektor niezwłocznie wdraża działania kontrolne lub zapobiegawcze określone w przepisach Unii Europejskiej, w szczególności wyznacza strefy wystąpienia choroby i strefy zagrożenia chorobą, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej, lub może podjąć inne stosowne działania.

3. W przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest państwem przewozu lub przeznaczenia przesyłki oraz w przypadku stwierdzenia w trakcie przeprowadzania kontroli weterynaryjnych, o których mowa w art. 11-13, występowania chorób lub innych przyczyn, o których mowa w ust. 1, powiatowy inspektor może, jeżeli to konieczne, podjąć działania zapobiegawcze określone w przepisach Unii Europejskiej, w tym nakazać poddanie zwierząt kwarantannie.

4. W czasie oczekiwania na podjęcie środków przez Komisję Europejską Główny Inspektor może, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest państwem przeznaczenia przesyłki i zachodzi podejrzenie poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, podjąć tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do gospodarstw lub centrów (organizacji), których to dotyczy, a w przypadku choroby zakaźnej - w odniesieniu do strefy wystąpienia choroby i strefy zagrożenia chorobą, o której mowa w przepisach Unii Europejskiej. O podjętych

środkach Główny Inspektor niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską oraz pozostałe państwa członkowskie.

5. Główny Inspektor w przypadku, o którym mowa w ust. 3, może wystąpić do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli w celu ustalenia, jakie środki, o których mowa w ust. 4, zostały podjęte, i wydania opinii dotyczącej tych środków.

Art. 22. Powiatowy inspektor właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności prowadzi rejestr podmiotów zajmujących się handlem zwierzętami lub produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 na zasadach i w trybie określonych w przepisach o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 23. 1. Podmioty zajmujące się handlem zwierzętami lub produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 1 prowadzą rejestry dostaw zwierząt lub produktów, a podmioty (pośrednicy) rozdzielające przesyłki zwierząt lub produktów oraz inne podmioty niepodlegające stałemu nadzorowi powiatowego inspektora, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3, prowadzą również rejestry miejsc przeznaczenia zwierząt i produktów.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, przechowują dokumenty dotyczące dostaw przez okres jednego roku od dnia dokonania dostawy.

3. Podmioty zajmujące się handlem produktami informują powiatowego inspektora o przybyciu produktów pochodzących z innego państwa członkowskiego w takim zakresie, jaki jest niezbędny do przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 11.

4. Odbiorcy, o których mowa w art. 13, przechowują dane dotyczące przeznaczenia zwierząt i produktów przez okres jednego roku od dnia dokonania dostawy.

5. Podmioty i odbiorcy są obowiązani udostępniać rejestry i dokumenty na żądanie organów Inspekcji.

Rozdział 3

Kontrola weterynaryjna w handlu produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 2

Art. 24. 1. Produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. b, dopuszcza się do handlu, jeżeli są otrzymane, oznakowane, etykietowane i poddane kontroli zgodnie z przepisami Unii Europejskiej obowiązującymi dla ich przeznaczenia oraz są zaopatrzone w świadectwo zdrowia, świadectwo zdrowia zwierząt lub inny wymagany dokument, który towarzyszy im aż do ostatecznego odbiorcy wskazanego w tym dokumencie.

2. Zakłady wprowadzające produkty do handlu spełniają warunki, o których mowa w ust. 1, przez sprawowanie stałej kontroli wewnętrznej.

3. Z zastrzeżeniem obowiązku przeprowadzania przez urzędowego lekarza weterynarii badań kontrolnych zgodnie z przepisami Unii Europejskiej⁹⁾, powiatowy inspektor dokonuje regularnych kontroli weterynaryjnych w zakładach, które mają na celu sprawdzenie, czy produkty przeznaczone do handlu spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej, lub w przypadku, o którym mowa w art. 25 ust. 3, oraz w odniesieniu do produktów wymienionych w części II załącznika nr 2 - czy spełniają wymagania państwa przeznaczenia.

4. W przypadku wątpliwości co do spełniania przez produkty wymagań określonych w ust. 3, powiatowy inspektor przeprowadza wszelkie niezbędne kontrole, a jeżeli wątpliwości zostaną potwierdzone, podejmuje właściwe działania włącznie z cofnięciem zatwierdzenia zakładu; tryb udzielania i cofania zatwierdzenia regulują przepisy o wymaganiach weterynaryjnych i wprowadzaniu na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego.

Art. 25. 1. Jeżeli przesyłka produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 jest skierowana do kilku miejsc przeznaczenia, przepis art. 5 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli przesyłka produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 jest przeznaczona do wywozu do państwa trzeciego, to ich transport pozostaje pod dozorem celnym do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej.

3. W przypadku dokonywania fakultatywnego przywozu produktów z określonych państw trzecich Główny Inspektor informuje o tym inne państwa członkowskie oraz Komisję Europejską.

4. Produkty wymienione w ust. 3 pochodzące z państwa trzeciego i przeznaczone do innego państwa członkowskiego podlegają kontroli dokumentów dotyczących pochodzenia i przeznaczenia tych produktów.

5. Zabrania się wysyłania produktów, o których mowa w ust. 3, do innego państwa członkowskiego, chyba że są one przeznaczone do państwa członkowskiego dokonującego fakultatywnego przywozu takich produktów z tego samego państwa trzeciego.

Art. 26. 1. Produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 mogą być wysyłane do innego państwa członkowskiego, jeżeli podmioty odpowiedzialne za te produkty zapewnią spełnienie wymagań weterynaryjnych na wszystkich etapach ich produkcji, składowania, wprowadzania na rynek i transportu.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, zapewniają ponadto, że:

- 1) produkty, które zostały uzyskane zgodnie z przepisami wskazanymi w części I załącznika nr 2, są poddane kontroli weterynaryjnej w taki sposób, w jaki przeprowadza się kontrolę produktów przeznaczonych na rynek krajowy;
- 2) produkty wymienione w przepisach wskazanych w części II załącznika nr 2 nie zostaną wysłane do innego państwa członkowskiego, jeżeli nie mogą być wprowadzane na rynek krajowy ze względów, o których mowa w art. 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Art. 27. 1. Powiatowy inspektor może w miejscu przeznaczenia przesyłki produktów dokonać niedyskryminujących, wrywkowych kontroli weterynaryjnych w celu potwierdzenia, że produkty spełniają wymagania określone w art. 24 i 25, w tym pobrać próbki do badań.

2. Powiatowy inspektor może także przeprowadzać kontrole podczas transportu produktów, jeżeli posiada informacje lub uzyskał je od właściwej władzy państwa, przez terytorium którego produkty były transportowane, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów Unii Europejskiej.

Art. 28. 1. Jeżeli produkty wskazane w przepisach wymienionych w załączniku nr 2 pochodzące z innego państwa członkowskiego są przeznaczone do:

- 1) zakładu będącego pod stałym nadzorem powiatowego inspektora - to zakład zapewnia, że do tego zakładu są dopuszczone tylko te produkty, które spełniają wymagania, o których mowa w art. 24 ust. 1, odnośnie do znakowania i dokumentów towarzyszących, a w przypadku produktów wskazanych w przepisach wymienionych w części II załącznika nr 2, że towarzyszą im dokumenty wymagane przepisami prawa państwa przeznaczenia, z tym że w przypadku ubocznych produktów zwierzęcych – dokument handlowy;
- 2) zarejestrowanego podmiotu (pośrednika) rozdzielającego przesyłki lub do przedsiębiorstwa posiadającego wiele oddziałów lub jakiegokolwiek innego zakładu, który nie podlega stałemu nadzorowi - to ten podmiot, przedsiębiorstwo lub zakład dokonują sprawdzenia, zanim przesyłka jest rozdzielona lub wprowadzona na rynek, w celu potwierdzenia, że przesyłki posiadają oznakowania oraz świadectwa i dokumenty, o których mowa w pkt 1, i w przypadku stwierdzenia braków lub nieprawidłowości powiadamiają o nich niezwłocznie powiatowego inspektora;
- 3) innych odbiorców niż wymienieni w pkt 1 i 2, w szczególności gdy podczas transportu przesyłka jest częściowo wyładowywana - to przesyłce towarzyszy, zgodnie z art. 24 ust. 1, oryginał świadectwa, o którym mowa w pkt 1.

2. Przepisy art. 12 ust. 3 stosuje się odpowiednio do odbiorców produktów wskazanych w przepisach wymienionych w części II załącznika nr 2.

Art. 29. Z zastrzeżeniem art. 26, jeżeli wymagania weterynaryjne nie zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej oraz w przypadku gdy przedmiotem handlu są produkty wskazane w przepisach wymienionych w części II załącznika nr 2 i państwo przeznaczenia wymaga ze względu na postanowienia ogólne Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, aby zakład pochodzenia produktów spełniał wymagania państwa przeznaczenia odnośnie do tych produktów, to przedmiotem handlu mogą być produkty pochodzące z zakładów, które spełniają te wymagania.

Art. 30. Powiatowy inspektor właściwy ze względu na miejsce wykonywania działalności prowadzi rejestr podmiotów zajmujących się handlem produktami wymienionymi w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 na zasadach i w trybie określonych w przepisach o produktach pochodzenia zwierzęcego.

Art. 31. 1. Podmioty, o których mowa w art. 30, prowadzą rejestr dostaw produktów. Przepisy art. 23 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Podmioty, o których mowa w art. 30, informują powiatowego inspektora, na jego żądanie, o przybyciu produktów pochodzących z innego państwa członkowskiego, w takim zakresie, jaki jest niezbędny do przeprowadzania kontroli weterynaryjnej, o której mowa w art. 27 i 28.

Art. 32. 1. Podczas przeprowadzania kontroli w portach, portach lotniczych, granicznych posterunkach kontroli, przez które produkty wymienione w przepisach wskazanych w załączniku nr 2, pochodzące z państw trzecich, są wprowadzane na terytorium Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów rozdziału 4:

- 1) graniczny inspektor dokonuje kontroli pochodzenia produktów;
- 2) produkty wysłane z państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego podlegają kontrolom, o których mowa w art. 27 i 28;
- 3) produkty pochodzące z państw trzecich podlegają przepisom rozdziału 4.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, jeżeli produkty przewozi się w sposób regularny i bezpośredni środkami transportu kursującymi pomiędzy dwoma punktami geograficznymi Unii Europejskiej. Produkty poddaje się wówczas kontrolom, o których mowa w art. 27 i 28.

Art. 33. 1. Jeżeli kontrola weterynaryjna przeprowadzana w miejscu przeznaczenia przesyłki produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 lub podczas ich transportu wykazuje obecność czynników zakaźnych powodujących choroby, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie, zoonozy lub inne choroby lub jakąkolwiek przyczynę, która może stanowić źródło poważnego zagrożenia dla

zdrowia zwierząt lub ludzi, lub kontrola ta wykazuje, że produkty pochodzą z regionu dotkniętego chorobą zakaźną, to powiatowy inspektor nakazuje, w drodze decyzji, zniszczenie lub wykorzystanie w inny sposób tej partii produktów zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, z wyjątkiem produktów poddawanych jednej z obróbek, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej¹⁰.

2. Przepis art. 16 ust. 2-4 stosuje się odpowiednio do produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2.

Art. 34. 1. Jeżeli kontrola weterynaryjna przeprowadzana w miejscu przeznaczenia przesyłki produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 lub podczas ich transportu wykazuje, że produkty nie spełniają wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej albo w przypadku, gdy wymagania te nie zostały określone w przepisach Unii Europejskiej - nie spełniają wymagań dotyczących zdrowia publicznego obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiatowy inspektor może nakazać, w drodze decyzji:

- 1) zniszczenie produktów albo
- 2) wykorzystanie produktów na inne cele albo odesłanie ich pod warunkiem uzyskania zgody właściwej władzy państwa członkowskiego zakładu, z którego przesyłka została wysłana.

2. Przepisy art. 17 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2.

Art. 35. 1. W przypadku wystąpienia sytuacji, o których mowa w art. 33 i 34, dotyczących produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2, przepisy art. 18 ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

2. W czasie oczekiwania na ustalenia Komisji Europejskiej w związku z działaniami, o których mowa w art. 18 ust. 4, Główny Inspektor występuje z wnioskiem do właściwej władzy państwa wysyłki o zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek produktów pochodzących z zakładu lub, jeżeli występuje poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, o zawieszenie zatwierdzenia zakładu.

3. Główny Inspektor może zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przeprowadzanej przez powiatowych inspektorów dotyczących przesyłek produktów pochodzących z tego samego zakładu.

4. W przypadku gdy nieprawidłowości, o których mowa w art. 33 i 34, zostaną potwierdzone w ustaleniach Komisji Europejskiej, Główny Inspektor może wystąpić z wnioskiem do Komisji Europejskiej o podjęcie stosownych działań, w tym o wprowadzenie zakazu sprowadzania

produktów pochodzących z zakładu, o którym mowa w ust. 2. Przepisy art. 19 ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.

5. Koszty cofnięcia, przetrzymywania przesyłki produktów, wykorzystania produktów na inne cele lub zniszczenia produktów ponosi odbiorca przesyłki.

Art. 36. W przypadku uzyskania informacji od właściwej władzy państwa przeznaczenia w przypadkach, o których mowa w art. 33 i 34, jeżeli produkty zostały wysłane z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Główny Inspektor podejmuje wszelkie niezbędne działania i przesyła informacje właściwej władzy państwa przeznaczenia o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych działaniach oraz powodach ich podjęcia. Przepisy art. 20 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 37. 1. W odniesieniu do produktów wymienionych w przepisach wskazanych w załączniku nr 2 przepisy art. 21 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest państwem przewozu lub przeznaczenia przesyłki oraz w przypadku stwierdzenia w trakcie przeprowadzania kontroli weterynaryjnych, o których mowa w art. 27 i 28, występowania chorób lub innych przyczyn, o których mowa w art. 21 ust. 1, powiatowy inspektor może, jeżeli to niezbędne, podjąć działania zapobiegawcze określone w przepisach Unii Europejskiej.

3. W czasie oczekiwania na podjęcie środków przez Komisję Europejską Główny Inspektor może, w przypadku gdy Rzeczpospolita Polska jest państwem przeznaczenia przesyłki i zachodzi podejrzenie poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub zwierząt, podjąć tymczasowe środki ochronne wobec zakładów, których to dotyczy, a w przypadku choroby zakaźnej - wobec strefy wystąpienia choroby i strefy zagrożenia chorobą, o której mowa w przepisach Unii Europejskiej. O podjętych środkach Główny Inspektor niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską oraz pozostałe państwa członkowskie.

4. Główny Inspektor w przypadku, o którym mowa w ust. 2, może wystąpić do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli w celu ustalenia, jakie środki, o których mowa w ust. 3, zostały podjęte i wydania opinii dotyczącej tych środków.

Art. 38. Główny Inspektor przekazuje Komisji Europejskiej informacje o przeprowadzonych na podstawie przepisów ustawy kontrolach weterynaryjnych, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej¹¹⁾.

Rozdział 4

Weterynaryjna kontrola graniczna

Art. 39. 1. Każdą przesyłkę produktów lub przesyłkę zwierząt wprowadzaną z państw trzecich poddaje się weterynaryjnej kontroli granicznej.

2. Przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt wprowadza się z państw trzecich przez graniczny posterunek kontroli, z uwzględnieniem przepisów prawa celnego oraz przepisów odrębnych.

3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę, z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego, informuje, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli przejścia granicznego, przez które przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów ma zostać wprowadzona, o przewidywanym czasie przywozu, rodzaju i ilości przywożonej przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt.

Art. 40. 1. Graniczny inspektor jest uprawniony do wglądu do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, w tym do manifestów pokładowych na statkach i w samolotach.

2. Właściwe organy celne nadają przeznaczenie celne przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, zgodnie z warunkami ustalonymi w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 43 ust. 1.

3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów dokonuje jej przywozu albo przewozu zgodnie z nadanym jej przeznaczeniem celnym.

Art. 41. 1. Przesyłkę zwierząt transportuje się pod dozorem celnym do granicznego posterunku kontroli lub do stacji kwarantanny, jeżeli przepisy odrębne o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej tak stanowią.

2. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, przesyłka zwierząt nie może opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, gdy:

- 1) w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy nie zostanie potwierdzone, że została przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna i przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe;
- 2) nie zostały uiszczone opłaty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji nie zostały zabezpieczone środki na pokrycie kosztów z tym związanych.

Art. 42. Organ celny odmówi dopuszczenia do wolnego obrotu przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, jeżeli przesyłka ta nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub przeprowadzona kontrola wykazała, że przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych, chyba że przepisy odrębne Unii Europejskiej stanowią inaczej.

Art. 43. 1. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej przeprowadzający tę kontrolę graniczny inspektor wystawia osobie odpowiedzialnej za przesyłkę weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, którego wzór jest określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej¹²⁾, oraz poświadcza w tym świadectwie wyniki przeprowadzonej kontroli.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów pozostającej pod dozorem celnym, a jeżeli przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów jest przywożona, towarzyszy jej do pierwszego miejsca jej przeznaczenia.

3. W przypadku przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów, które są zgłaszane do procedury wolnego obrotu w granicznym urzędzie celnym w częściach, świadectwo, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na każdą część takiej przesyłki.

Art. 44. Zabrania się przywozu lub przewozu przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów stwarzających groźbę rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 45. 1. Przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów może być przywożona, jeżeli jest:

- 1) zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego sporządzonego co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia, wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia;
- 2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

2. Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny:

- 1) z państw trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską - w przypadku zwierząt, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;
- 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia, będącego państwem Unii Europejskiej - w przypadku zwierząt, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.

3. Przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny:

- 1) ze znajdujących się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską:
 - a) państw trzecich lub ich części,
 - b) zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej

- w przypadku produktów, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;

2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia będącego państwem Unii Europejskiej - w przypadku produktów, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.

4. Przesyłka produktów do celów innych niż dopuszczenie do wolnego obrotu może być wprowadzana, jeżeli jest:

1) zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego sporządzonego co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia, wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia;

2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

5. Wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, w przypadku gdy państwem końcowego przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów jest Rzeczpospolita Polska, określają przepisy dotyczące ochrony zdrowia zwierząt i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz przepisy o produktach pochodzenia zwierzęcego.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów, biorąc pod uwagę wymagania dotyczące informowania właściwej władzy o zamiarze przywozu tych przesyłek oraz zgodność przeprowadzania tej kontroli z wymaganiami obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 46. 1. Przewóz przesyłek produktów jest dopuszczalny, jeżeli:

1) przesyłka pochodzi z państwa trzeciego, z którego nie jest zabronione wprowadzanie produktów na terytorium Unii Europejskiej;

2) na ten przewóz zostało wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na pierwsze miejsce wprowadzenia przesyłki na terytorium Unii Europejskiej;

3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę, przed dokonaniem przewozu, zobowiązała się do odebrania przesyłki w razie jej odrzucenia lub do wyrażenia zgody na jej zniszczenie.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli przeladunek przesyłek produktów przemieszczanych z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, jest dokonywany wyłącznie w celach przeladunkowych, bez dalszego postoju, w limicie czasowym określonym przez Komisję Europejską.¹³⁾

3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszą świadectwa weterynaryjne lub inne dokumenty, a w razie potrzeby poświadczony tłumaczenie tych świadectw lub dokumentów;
- 2) przesyłka została poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości w granicznym posterunku kontroli właściwym ze względu na miejsce przedstawiania przesyłki do weterynaryjnej kontroli granicznej.

4. Pozwolenie wydaje się, w drodze decyzji, na pisemny wniosek osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. W razie transportu przesyłki produktów drogą morską lub powietrzną, jeżeli przesyłka:

- 1) nie jest wyładowywana - kontrola dokumentów może zostać ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego, z zastrzeżeniem art. 72;
- 2) jest przeładowywana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim - kontrola tożsamości i kontrola dokumentów może zostać pominięta.

6. Jeżeli przesyłka produktów może stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt albo w przypadku podejrzenia nieprawidłowości, przeprowadza się dodatkowo kontrolę fizyczną.

7. W razie przewozu przesyłki produktów transportem drogowym, kolejowym lub w żegludze śródlądowej przesyłka powinna:

- 1) zostać wysłana pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, określoną w przepisach odrębnych¹⁴⁾, do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej wraz z towarzyszącym jej oryginałem świadectwa weterynaryjnego lub innymi dokumentami oraz weterynaryjnym świadectwem przekroczenia granicy, w którym jest wskazany graniczny posterunek kontroli, przez który przesyłka opuszcza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) być transportowana, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez urzędowego lekarza weterynarii, bez wyładowania, oddzielania lub poddawania jakimkolwiek innym czynnościom, po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona;
- 3) opuścić terytorium Unii Europejskiej przez graniczny posterunek kontroli, nie później niż w terminie 30 dni od dnia opuszczenia granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

8. Graniczny inspektor, który udzielił pozwolenia, o którym mowa w ust. 3, informuje urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka ma

opuścić terytorium Unii Europejskiej, o przewożonej przesyłce produktów, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES¹⁵⁾.

9. Graniczny inspektor właściwy ze względu na miejsce, przez które przesyłka produktów opuszcza terytorium Unii Europejskiej, potwierdza w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, że przesyłka ta opuściła terytorium Unii Europejskiej, oraz przesyła faksem lub za pomocą elektronicznego nośnika informacji, lub w inny sposób, kopię tego świadectwa do urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona na terytorium Unii Europejskiej.

10. Jeżeli graniczny inspektor właściwy ze względu na miejsce, przez które przesyłka produktów została wprowadzona, nie otrzyma informacji o opuszczeniu przez tę przesyłkę terytorium Unii Europejskiej, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tej przesyłki, to informuje o tym niezwłocznie właściwe organy celne.

11. Szczegółowy sposób wymiany informacji pomiędzy wejściowym i wyjściowym granicznym posterunkiem kontroli określają przepisy Unii Europejskiej.¹⁶⁾

Art. 47. Przewóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny, jeżeli:

- 1) zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na miejsce, w którym przesyłka zostanie przedstawiona do kontroli na terytorium Unii Europejskiej i, jeżeli jest to konieczne, zostało wydane pozwolenie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz; przepisy art. 46 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio;
- 2) osoba odpowiedzialna za przesyłkę udokumentuje, że pierwsze państwo trzecie, do którego zostanie wprowadzona przesyłka, nie odmówi przyjęcia lub nie odeśle przesyłki, na której przywóz lub przewóz udzieliło pozwolenia;
- 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę zobowiąże się do przestrzegania podczas transportu przepisów o ochronie zwierząt;
- 4) po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej lub po opuszczeniu stacji kwarantanny przez przesyłkę graniczny inspektor potwierdzi, że przesyłka ta spełnia wymagania określone w ustawie;
- 5) graniczny inspektor powiadomi o opuszczeniu przez przesyłkę granicznego posterunku kontroli właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz, oraz graniczny posterunek kontroli wyjścia przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES;
- 6) przejście przez jedno z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej dokona się zgodnie z procedurą przewozową obowiązującą na terytorium Unii Europejskiej; podczas

przewozu jest dopuszczalne dokonywanie czynności na przesyłce tylko w granicznym posterunku kontroli wejścia tej przesyłki lub granicznym posterunku kontroli jej opuszczenia jednego z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz w przypadku, gdy wymaga tego dobro zwierząt.

Art. 48. 1. Każdą przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów, pochodzącą z państwa trzeciego, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, chyba że przepisy Unii Europejskiej w zakresie kontroli tożsamości i kontroli fizycznej stanowią inaczej.

2. Graniczny inspektor nie dopuszcza do przywozu przesyłki zwierząt, jeżeli:

- 1) przesyłka ta pochodzi z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych;
- 3) zwierzęta objęte przesyłką cierpią lub zachodzi podejrzenie, że cierpią lub są chore na chorobę zakaźną lub inną chorobę stanowiącą zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt;
- 4) państwo trzecie, z którego pochodzi przesyłka, nie zastosowało się do wymagań przywozowych;
- 5) zwierzęta nie są zdolne do kontynuowania podróży;
- 6) świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące tej przesyłce nie spełniają wymagań określonych w przepisach o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami.

3. Jeżeli przesyłka produktów spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego inspektora uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli.

Art. 49. 1. Jeżeli przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego inspektora uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli; kopia jest ważna przez 10 dni.

2. W weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informacje dotyczące przeprowadzanych, w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, badań oraz ich wyników, a także pobranych próbek; jeżeli wyniki badań nie są jeszcze znane, to w

weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informację o terminie uzyskania tych wyników.

3. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej graniczny inspektor informuje właściwą władzę miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji, o którym mowa w przepisach odrębnych, że zwierzęta są przeznaczone do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, mających specyficzne wymagania, oraz że zostały pobrane próbki, ale wyniki przeprowadzanych badań nie są znane wtedy, gdy przesyłka zwierząt opuszcza graniczny posterunek kontroli.

4. Graniczny inspektor w przypadku podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów odrębnych Unii Europejskiej lub wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia może dokonać dodatkowych kontroli.

5. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do zwierząt koniowatych, zarejestrowanych i zaopatrzonych w odpowiednie dokumenty, o których mowa w przepisach dotyczących warunków zootechnicznych i genealogicznych, obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu zwierzętami koniowatymi.¹⁷⁾

Art. 50. 1. Komisja Europejska zatwierdza lub cofa zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli na podstawie przepisów Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych granicznych posterunków kontroli spełniających wymagania określone na podstawie art. 51 ust. 4.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zawiesza, w drodze zarządzenia, zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli, jeżeli posterunek ten przestał spełniać warunki zatwierdzenia lub w przypadkach poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 3, i powodach tej decyzji. Graniczny posterunek kontroli może być ponownie zatwierdzony, jeżeli spełni warunki wymagane do zatwierdzenia; przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 51. 1. Graniczne posterunki kontroli powinny:

- 1) być umiejscowione w pobliżu przejścia granicznego oraz na obszarze wyznaczonym zgodnie z przepisami prawa celnego i przepisami odrębnymi;
- 2) znajdować się pod nadzorem granicznego inspektora odpowiedzialnego za kontrolę, któremu może pomagać odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy.

2. Jeżeli istnieją ograniczenia geograficzne, graniczny posterunek kontroli może znajdować się w pewnej odległości od przejścia granicznego, jeżeli posterunek ten jest położony w odpowiedniej odległości od gospodarstw lub miejsc, w których są utrzymywane zwierzęta, które mogą być zakażone chorobami zakaźnymi; w przypadku przewozu transportem kolejowym, graniczny posterunek kontroli może znajdować się na pierwszej stacji kolejowej wyznaczonej przez właściwą władzę.

3. Graniczny inspektor jest obowiązany aktualizować informacje zawarte w bazie danych systemu informatycznego, o którym mowa w przepisach odrębnych.¹⁸⁾

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzenia granicznych posterunków kontroli, biorąc pod uwagę warunki organizacyjne i techniczne tych posterunków w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz lokalizację tych posterunków w pobliżu przejścia granicznego określone w przepisach Unii Europejskiej.

Art. 52. 1. Jeżeli przepisy odrębne obowiązujące na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo przepisy państwa miejsca przeznaczenia przewidują poddanie przesyłki zwierząt kwarantannie lub izolacji, to kwarantannę lub izolację przeprowadza się w:

- 1) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się w państwie pochodzenia przesyłki zwierząt, jeżeli jest poddawana regularnym kontrolom przez przedstawicieli Komisji Europejskiej - w przypadku chorób innych niż pryszczycza, wścieklizna i pomór rzekomy drobiu;
- 2) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 3) gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

2. Szczegółowe wymagania w zakresie transportu przesyłki zwierząt do miejsc, o których mowa w ust. 1, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

3. Jeżeli graniczny inspektor nakaże, w drodze decyzji, kwarantannę lub izolację przesyłki zwierząt, to odbywa się ona, w zależności od stwierdzonego ryzyka, w jednym z następujących miejsc:

- 1) w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu;
- 2) w gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt;
- 3) w stacji kwarantanny znajdującej się w pobliżu gospodarstwa miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

4. Stację kwarantanny lokalizuje się w dużej odległości od gospodarstw lub innych miejsc, w których są trzymane zwierzęta mogące być chore na chorobę zakaźną, i wyposaża się w:

- 1) łatwe do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia służące do załadunku i wyładunku zwierząt ze środków transportu, przeprowadzania kontroli, żywienia, pojenia lub leczenia zwierząt oraz powierzchnię, oświetlenie i wentylację odpowiednie do ilości kontrolowanych zwierząt;
- 2) odpowiedniej wielkości pomieszczenia przeznaczone dla osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie kontroli weterynaryjnych, w przebieralni, prysznicie i toalety;
- 3) pomieszczenia i urządzenia do pobierania i badania próbek w związku z przeprowadzanymi kontrolami;
- 4) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami;
- 5) system kontroli zapewniający odpowiednie utrzymanie przetrzymywanych zwierząt;
- 6) sprzęt oraz środki do czyszczenia i dezynfekcji.

5. Stacja kwarantanny powinna mieć zapewnioną współpracę ze znajdującym się w jej pobliżu podmiotem posiadającym urządzenia i wyposażone pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania, żywienia, pojenia, leczenia oraz, jeżeli to niezbędne, do uboju zwierząt.

6. Szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzania stacji kwarantanny, w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

7. Komisja Europejska zatwierdza i cofa zatwierdzenie stacji kwarantanny na podstawie przepisów Unii Europejskiej.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych stacji kwarantanny, spełniających warunki określone w ust. 4 i 5 oraz w przepisach odrębnych, o których mowa w ust. 6.

9. Nadzór nad stacją kwarantanny sprawuje graniczny inspektor, a jeżeli stacja kwarantanny znajduje się poza obszarem właściwości tego inspektora, nadzór sprawuje powiatowy inspektor.

Art. 53. 1. Graniczny inspektor przekazuje dodatkowe informacje właściwej władzy miejsca przeznaczenia przesyłki produktów lub urzędowemu lekarzowi właściwemu ze względu na miejsce przeznaczenia tej przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES, jeżeli:

- 1) przesyłka jest przeznaczona do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, które ma specjalne wymagania określone na podstawie przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, lub

- 2) zostały pobrane próbki, ale wyniki badań nie są znane w czasie, w którym przesyłka opuszcza graniczny posterunek kontroli, lub
- 3) przesyłka jest przywożona na specjalne potrzeby, w przypadkach przewidzianych w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej.

2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, przeznaczone do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości oraz kontroli fizycznej, w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłki są wprowadzane, w celu sprawdzenia, czy produkty są zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach Unii Europejskiej lub przepisach obowiązujących na terytorium ich przeznaczenia.

Art. 54. 1. Przesyłkę produktów, która jest nadzorowana przez granicznego inspektora od granicznego posterunku kontroli, przez który zostaje wprowadzona, do miejsca jej przeznaczenia, przewozi się zgodnie z następującymi warunkami:

- 1) przesyłka zostaje wysłana z granicznego posterunku kontroli, do którego wcześniej przybyła, do miejsca przeznaczenia pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii w szczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez właściwą władzę lub urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli;
- 2) przesyłka, o której mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3, pozostaje pod dozorem celnym do czasu dotarcia do miejsca przeznaczenia, zgodnie z procedurą T5, określoną w przepisach odrębnych¹⁹⁾, oraz otrzymania weterynaryjnego świadectwa przekroczenia granicy zawierającego potwierdzenie jej przeznaczenia oraz, jeżeli to konieczne, określającego zamierzony proces jej przetworzenia;
- 3) graniczny inspektor, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES, informuje urzędowego lekarza weterynarii nadzorującego miejsce przeznaczenia przesyłki o pochodzeniu tej przesyłki i jej przeznaczeniu.

2. Osoba odpowiedzialna za zakład przeznaczenia przesyłki produktów lub w przypadkach określonych w przepisach Unii Europejskiej²⁰⁾ za magazyn, gdzie przesyłka jest składowana przed dostarczeniem do zakładu, informuje powiatowego inspektora odpowiedzialnego za ten zakład lub magazyn o przybyciu przesyłki produktów do miejsca jej przeznaczenia. Powiatowy inspektor w terminie 15 dni od dnia przybycia przesyłki powiadamia o tym fakcie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona.

3. Powiatowy inspektor dokonuje regularnych kontroli w celu zapewnienia, że przesyłki produktów dotarły do zakładu przeznaczenia, w szczególności poprzez kontrolę rejestru dostaw.

4. W zakładzie przeznaczenia przesyłki, o której mowa w ust. 1, produkty są poddawane obróbce określonej w odpowiednich przepisach Unii Europejskiej.

Art. 55. 1. Jeżeli przywóz odbywa się drogą morską lub powietrzną, przesyłka produktów dostarczana do granicznego posterunku kontroli innego niż ten, przez który miała być wprowadzona, położonego na tym samym terytorium lub znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, powinna być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w granicznym posterunku kontroli miejsca przeznaczenia.

2. Jeżeli przesyłka, o której mowa w ust. 1, jest przeladowana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, bezpośrednio lub po wyładunku na płytę lotniska albo na nabrzeże, na okres krótszy niż wskazany w ust. 4 pkt 1, to osoba odpowiedzialna za przesyłkę informuje o tym urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli. W przypadku gdy istnieje zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, to w wyjątkowych przypadkach graniczny inspektor może przeprowadzać kontrole dokumentów towarzyszących przesyłce, polegające na sprawdzeniu oryginału świadectwa weterynaryjnego lub innego towarzyszącego jej dokumentu lub ich uwierzytelnionych kopii.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, dokonuje się w granicznym posterunku kontroli, do którego przesyłka została wprowadzona.

4. Jeżeli przesyłka jest wyładowana w inny sposób niż określony w ust. 2, to powinna:

- 1) być przechowywana wyłącznie przez okres nie krótszy niż wymagany minimalny okres przechowywania i nie dłuższy niż maksymalny okres przechowywania, w warunkach określonych zgodnie z odrębnymi przepisami, o których mowa w art. 46 ust. 2, pod nadzorem granicznego inspektora, w obszarze celnym portu lub lotniska w oczekiwaniu na przesłanie do innego granicznego posterunku kontroli drogą morską albo powietrzną;
- 2) być poddana kontroli dokumentów dotyczących przesyłki, o których mowa w ust. 2;
- 3) w uzasadnionych przypadkach być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, gdy istnieje zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

Art. 56. Minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić, w trybie określonym w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej, do Komisji Europejskiej o zmniejszenie częstotliwości przeprowadzania kontroli fizycznych przesyłek produktów lub przesyłek zwierząt w trakcie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej.

Art. 57. 1. Przewóz przesyłek produktów przeznaczonych do składu celnego, składu wolnoclowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, utworzonego na podstawie przepisów prawa celnego, jest dopuszczalny, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę:

- 1) zadeklarowała, że przesyłka spełnia wymagania przywozowe i jest przeznaczona ostatecznie do wolnego obrotu na terytorium Unii Europejskiej, lub
- 2) podała inne przeznaczenie przesyłki oraz wskazała, że przesyłka ta spełnia wymagania przywozowe albo ich nie spełnia.

2. W przypadku braku wyraźnego wskazania przeznaczenia przesyłki uważa się, że jest ona przeznaczona do wolnego obrotu.

Art. 58. 1. Przesyłkę, o której mowa w art. 57, poddaje się, w granicznym posterunku kontroli, kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu sprawdzenia, czy przesyłka odpowiada wymaganiom przywozowym.

2. Kontrola fizyczna nie jest wymagana, jeżeli z kontroli dokumentów wynika, że przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku podejrzenia, że przesyłka zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

Art. 59. 1. Przesyłce, o której mowa w art. 57, towarzyszą świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty oraz, jeżeli to niezbędne, poświadczony tłumaczenie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów.

2. Jeżeli przesyłka spełnia wymagania przywozowe, graniczny inspektor wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy jako załącznik do dokumentów celnych, a przesyłka może zostać wprowadzona, za zgodą właściwego organu celnego, do składu celnego, składu wolnoclowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym; przesyłkę taką uznaje się za spełniającą warunki do wprowadzenia do wolnego obrotu.

3. Jeżeli przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, to graniczny inspektor wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych. W takim przypadku graniczny inspektor oraz właściwy organ celny mogą, w drodze decyzji, udzielić zgody na wprowadzenie tej przesyłki wyłącznie do składu celnego, składu wolnoclowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli:

- 1) przesyłka nie pochodzi z państwa trzeciego, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) składy celne, składy wolnoclowe i magazyny znajdujące się w wolnych obszarach celnych są zatwierdzone do przechowywania tego rodzaju produktów.

4. Składy lub magazyny, o których mowa w ust. 3 pkt 2, zatwierdza, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce ich położenia graniczny inspektor albo powiatowy inspektor, na wniosek prowadzącego ten skład lub magazyn.

5. Składy celne, składy wolnoćlowe oraz magazyny znajdujące się w wolnym obszarze celnym dla produktów niespełniających wymagań przywózowych mogą być zatwierdzone, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w przepisach dotyczących składów lub magazynów do przechowywania poszczególnych rodzajów produktów;
- 2) znajdują się w zamkniętej przestrzeni z punktami wejścia i wyjścia kontrolowanymi w sposób ciągły przez osoby upoważnione przez prowadzącego skład; w przypadku magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, wolny obszar celny powinien być zamknięty, a jego granice, miejsca wejścia i wyjścia poddane ciągłemu dozorowi celnemu;
- 3) zapewni się codzienne dokumentowanie wszystkich przesyłek wprowadzanych do składu lub magazynu i opuszczających skład lub magazyn, z podaniem rodzaju i ilości produktów w przesyłce oraz nazwy albo imienia i nazwiska oraz adresu odbiorcy przesyłki; w tym zakresie dokumentację przechowuje się co najmniej przez trzy lata;
- 4) są wyposażone w pomieszczenia do składowania lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne przechowywanie produktów, które nie spełniają wymagań przywózowych;
- 5) zapewni się pomieszczenia dla osób przeprowadzających kontrole weterynaryjne.

Art. 60. 1. Zabrania się przewozu przesyłki produktów niespełniających wymagań przywózowych do składów celnych, składów wolnoćlowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, jeżeli przesyłka ta zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

2. Przesyłki produktów nie mogą być wprowadzone do składu celnego, składu wolnoćlowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli nie są pod zamknięciem celnym.

Art. 61. Jeżeli kontrola, o której mowa w art. 58, wykaze, że osoba odpowiedzialna za przesyłkę przedstawiła fałszywe oświadczenie dotyczące przeznaczenia przesyłki, przesyłkę odsyła się albo poddaje zniszczeniu; przepisy art. 69 stosuje się odpowiednio.

Art. 62. 1. Przesyłka, o której mowa w art. 59 ust. 3, może opuścić skład celny, skład wolnoćlowy lub magazyn znajdujący się w wolnym obszarze celnym, wyłącznie w celu jej wysłania do państwa trzeciego lub przeznaczenia jej dla przedsiębiorcy zajmującego się

zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej albo w celu jej zniszczenia, jeżeli:

- 1) transport tej przesyłki do państwa trzeciego odbywa się zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 3, ust. 3 pkt 1, ust. 6-10;
- 2) przeznaczanie przesyłki w celu zaopatrzenia środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej odbywa się pod dozorem celnym zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 46 ust. 7 pkt 1, z podaniem, w załączonym świadectwie, nazwy i lokalizacji tego składu lub magazynu;
- 3) przemieszczenie przesyłki do miejsca zniszczenia odbywa się po poddaniu denaturacji jej produktów.

2. Przesyłki w trakcie przemieszczania do miejsc, o których mowa w ust. 1:

- 1) są nadzorowane przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii;
- 2) nie mogą być wyładowywane;
- 3) znajdują się w szczelnych pojazdach lub kontenerach, z nałożonymi zamknięciami celnymi.

3. Przesyłki, o których mowa w ust. 2, nie mogą być przemieszczane pomiędzy składami celnymi, składami wolnocłowymi oraz magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych.

Art. 63. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej wykaz zatwierdzonych składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz wykaz przedsiębiorców zaopatrujących środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych.

Art. 64. 1. Graniczny inspektor albo powiatowy inspektor, który wydał decyzję w sprawie zatwierdzenia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, sprawuje nadzór nad tymi składami lub magazynami w zakresie przestrzegania warunków zatwierdzenia, o których mowa w art. 59 ust. 5.

2. W razie niespełniania warunków, o których mowa w art. 57-61, właściwy ze względu na miejsce położenia składu lub magazynu graniczny inspektor albo powiatowy inspektor, w drodze decyzji, zawiesza albo wycofuje zatwierdzenie składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

3. W razie zamknięcia, likwidacji albo zniesienia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, osoba prowadząca ten skład lub magazyn informuje o tym granicznego inspektora albo powiatowego inspektora, który wydał

decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. W takim przypadku graniczny inspektor albo powiatowy inspektor, w drodze decyzji, wycofuje zatwierdzenie tego składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

4. O wycofaniu lub zawieszeniu zatwierdzenia minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

5. Warunki i sposób kontroli produktów w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz transportu przesyłek między tymi miejscami, a także sposób przechowywania i dozwolonego manipulowania tymi produktami są określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 65. 1. Przedsiębiorcy, którzy bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty do spożycia przez załogę i pasażerów, powinni posiadać pozwolenie, wydane przez powiatowego inspektora właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, na prowadzenie działalności w zakresie zaopatrywania środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów.

2. Powiatowy inspektor wydaje, w drodze decyzji, pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek przedsiębiorcy, jeżeli spełnia on następujące warunki:

- 1) uzyska produkty, które nie mogą być przetwarzane, chyba że są to produkty spełniające wymagania określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) posiada zamknięte pomieszczenia, do których wejście i wyjście są stale kontrolowane przez wyznaczoną do tego celu osobę; jeżeli pomieszczenie to znajduje się w wolnym obszarze celnym, przepis art. 59 ust. 5 pkt 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio;
- 3) zobowiąże się do niewprowadzania produktów niespełniających wymagań przywozowych do spożycia na terytorium Unii Europejskiej;
- 4) powiadamia niezwłocznie urzędowego lekarza weterynarii o dostarczeniu produktów do pomieszczeń, o których mowa w pkt 2;
- 5) dostarcza produkty bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego miejsca w porcie przeznaczenia, pod warunkiem zastosowania środków zapewniających, że produkty te nie opuszczą terenu portu z przeznaczeniem na inny teren; transport produktów ze składu ich pochodzenia do portu ich przeznaczenia odbywa się pod

dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 46 ust. 7 pkt 1, a produktom towarzyszy świadectwo weterynaryjne;

- 6) powiadamia wcześniej właściwe władze portowe, z którego produkty są dostarczane, oraz właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia o dacie przesyłania produktów wraz z podaniem szczegółów dotyczących miejsca przeznaczenia;
- 7) udokumentuje, że produkty dotarły do miejsca ich końcowego przeznaczenia;
- 8) prowadzi wykaz wprowadzania i wyprowadzania produktów; wykaz przechowuje się przez okres co najmniej trzech lat; wykaz powinien umożliwić dokonanie kontroli produktów pozostających w składzie.

3. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1, nie mogą zaopatrywać środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej.

4. Właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego produkty są dostarczane, powiadamiają właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia, nie później niż w czasie wysyłki produktów, oraz powiadamiają powiatowego inspektora miejsca przeznaczenia produktów za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES.

5. W razie niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 1-4, powiatowy inspektor może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w ust. 1. O cofnięciu informuje on ministra właściwego do spraw rolnictwa, który powiadamia o tym Komisję Europejską i inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

6. Do przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 57, art. 58, art. 59 ust. 1, 3 i 5 pkt 1, 3 i 4 oraz art. 64 ust. 1.

7. Szczegółowe procedury kontroli przeprowadzanych w czasie wysyłki, podczas transportu i w czasie dostarczania produktów bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego, włączając w to przedstawienie dokumentu potwierdzającego, że produkty te osiągnęły ich dozwolone przeznaczenie, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 66. Produkty nieprzeznaczone do wolnego obrotu oraz te, którym nadano inne niż wymienione w art. 57 ust. 1 przeznaczenie celne, jeżeli nie zostały wcześniej zniszczone lub zwrócone, poddaje się kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu stwierdzenia, czy spełniają wymagania przywozowe.

Art. 67. 1. Dopuszcza się ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzącej z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszy:
 - a) oryginał albo poświadczona kopia świadectwa weterynaryjnego zawierającego wskazanie powodów odmowy przyjęcia przesyłki przez państwo trzecie oraz gwarancje, że warunki dotyczące przechowywania i transportu przesyłki zostały zachowane, oraz stwierdzenie, że przesyłka nie została poddana jakimkolwiek czynnościom,
 - b) dokument od przewoźnika, w przypadku zaplombowanych kontenerów, potwierdzający, że zawartość nie była poddana manipulacji lub nie została wyładowana;
- 2) przesyłka zostanie poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości oraz w przypadkach, o których mowa w art. 72, kontroli fizycznej;
- 3) przesyłka jest zwrócona bezpośrednio, zgodnie z warunkami określonymi w art. 54, do zakładu pochodzenia w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym zostało wydane na nią świadectwo weterynaryjne; jeżeli przewóz ma nastąpić przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, to jest wymagana zgoda urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które przesyłka po raz pierwszy przechodzi na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, wydana w imieniu wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, przez które przesyłka będzie przewożona.

2. Nie można odmówić ponownego przywozu przesyłki produktów pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, odrzuconej przez państwo trzecie, jeżeli właściwa władza, która wydała oryginalne świadectwo weterynaryjne, zgodziła się przyjąć z powrotem przesyłkę oraz zostały spełnione warunki określone w ust. 1.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, produkty zostaną wysłane w warunkach, które zapewniają, że transport zostanie przeprowadzony do zakładu pochodzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 54, w szczelnych środkach transportu, oznakowanych i zaplombowanych przez właściwe władze lub urzędowego lekarza weterynarii, tak aby plomby uległy uszkodzeniu w czasie otwierania kontenera.

4. Graniczny inspektor, który wydał decyzję dopuszczającą transport, informuje o tym właściwe władze miejsca przeznaczenia za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji TRACES.

Art. 68. 1. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają produkty:

- 1) stanowiące część osobistego bagażu podróżnych i przeznaczone do bezpośredniego spożycia, jeżeli pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz nie jest zabroniony, w ilościach określonych na podstawie przepisów odrębnych;
- 2) wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych i niesprowadzane w celach handlowych oraz pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z których przywóz nie jest zakazany;
- 3) przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów, w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej, pod warunkiem że produkty te nie zostaną wprowadzone na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Jeżeli produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lub ich pozostałości są wyładowane, to podlegają zniszczeniu na koszt przewoźnika lub osoby odpowiedzialnej.²¹⁾ Zniszczenie tych produktów nie jest konieczne, gdy są one przenoszone bezpośrednio z jednego międzynarodowego środka transportu na inny środek transportu w tym samym porcie i pod dozorem celnym.

3. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają również produkty:

- 1) które nie przekraczają ilości określonej na podstawie przepisów odrębnych Unii Europejskiej oraz zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku o wskaźniku sterylizacji F_0 w wysokości co najmniej 3,00 oraz:
 - a) stanowią część bagażu podróżnych i są przeznaczone do osobistego spożycia,
 - b) są wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych, pod warunkiem że nie są sprowadzane w celach handlowych;
- 2) które są wysyłane jako próbki handlowe lub są przeznaczone na wystawę, pod warunkiem że nie są przeznaczone do sprzedaży oraz mają wcześniej wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii;
- 3) które są przeznaczone do określonych badań lub analiz, jeżeli zapewniono, że takie produkty nie zostaną dostarczane do spożycia przez ludzi.

4. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wydaje powiatowy inspektor, w drodze decyzji, na wniosek zainteresowanego, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. Po zakończeniu wystawy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub przeprowadzeniu badań lub analiz, o których mowa w ust. 3 pkt 3, produkty, z wyjątkiem ich ilości użytych do badań lub analiz, zostają zniszczone lub odesłane na warunkach określonych przez urzędowego lekarza weterynarii.

6. Przy wprowadzaniu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej oraz

produktów pochodzenia zwierzęcego zamawianych za pośrednictwem poczty, telefonu i Internetu stosuje się wymagania weterynaryjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 25 rozporządzenia nr 882/2004.

Art. 69. 1. Jeżeli dokonano przywozu przesyłki bez przedstawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, właściwy miejscowo powiatowy inspektor dokonuje zajęcia przesyłki i wydaje decyzję w sprawie jej odesłania, a w przypadku gdy odesłanie przesyłki nie jest możliwe - decyzję w sprawie jej zniszczenia.

2. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaze, że przesyłka produktów nie spełnia wymagań przywozowych lub taka kontrola wykaze nieprawidłowości, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, graniczny inspektor wydaje decyzję w sprawie:

- 1) odesłania przesyłki poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej z tego samego granicznego posterunku kontroli do miejsca uzgodnionego z osobą odpowiedzialną za przesyłkę, przy użyciu tego samego typu środka transportu, w terminie 60 dni od dnia wydania decyzji, jeżeli wyniki weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wymagania zdrowotne na to pozwalają;
- 2) zniszczenia przesyłki, jeżeli jej odesłanie jest niemożliwe albo upłynął termin, o którym mowa w pkt 1, albo osoba odpowiedzialna za przesyłkę wyraziła na to zgodę.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, graniczny inspektor:

- 1) wprowadza informacje o odrzuceniu przesyłki do bazy danych systemu informatycznego, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 46 ust. 8;
- 2) unieważnia, w sposób określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej²²⁾, świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące odrzuconej przesyłce, w celu uniemożliwienia powtórnego wprowadzenia tej przesyłki przez inny graniczny posterunek kontroli.

4. Zniszczenie przesyłki na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, następuje w przewidzianych do tego celu urządzeniach, znajdujących się możliwie blisko granicznego posterunku kontroli, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 68 ust. 2.

5. Do czasu odesłania przesyłki lub potwierdzenia powodów odmowy przywozu graniczny inspektor zapewnia przechowanie przesyłki pod swoim nadzorem, na koszt osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

Art. 70. 1. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaze, że przesyłka zwierząt nie spełnia warunków określonych w przepisach ustawy lub przepisach odrębnych lub taka kontrola

wykaże inne nieprawidłowości, to graniczny inspektor, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, wydaje decyzję w sprawie:

- 1) udzielenia zwierzętom schronienia, ich żywienia i pojenia, a jeżeli to niezbędne także leczenia albo
- 2) umieszczenia w stacji kwarantanny lub w izolacji, albo
- 3) odesłania, w określonym terminie, zwierząt poza terytorium Unii Europejskiej, jeżeli zdrowie zwierząt i ich dobro na to pozwolą.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, graniczny inspektor:

- 1) wprowadza informację do bazy danych systemu informatycznego o odrzuceniu przesyłki, zgodnie z przepisami odrębnymi określonymi w art. 46 ust. 8;
- 2) unieważnia świadectwo weterynaryjne lub inny dokument towarzyszący odrzuconej przesyłce.

3. Jeżeli odesłanie przesyłki zwierząt jest niemożliwe, szczególnie ze względu na dobro zwierząt, to graniczny inspektor, po uzyskaniu zgody Głównego Inspektora i po przeprowadzeniu badania przedubojowego, może wydać decyzję w sprawie uboju zwierząt z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z warunkami określonymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

4. W innych przypadkach niż określone w ust. 3 graniczny inspektor wydaje decyzję w sprawie:

- 1) uboju zwierząt do celów innych niż spożycie przez ludzi albo
- 2) zniszczenia tusz, określając warunki dotyczące kontroli zastosowania otrzymanych produktów.

5. Główny Inspektor informuje Komisję Europejską o przypadkach udzielenia zgody, o której mowa w ust. 3.

Art. 71. Świeże produkty rybne wyładowane ze statku pływającego pod banderą państwa trzeciego, przed objęciem procedurą wprowadzenia do wolnego obrotu, poddaje się takim samym kontrolom weterynaryjnym, jak kontrole ryb wyładowywanych ze statków pływających pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 72. 1. Graniczny inspektor albo powiatowy inspektor w razie podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub

ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub w razie wątpliwości co do:

- 1) tożsamości lub ostatecznego miejsca przeznaczenia przesyłki,
- 2) spełniania przez produkt wymagań dla tego rodzaju produktu,
- 3) spełniania przez produkt wymagań dotyczących zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt - może przeprowadzić kontrolę weterynaryjną, aby potwierdzić albo wykluczyć to podejrzenie.

2. Kontrolowane produkty pozostają pod nadzorem przeprowadzającego kontrolę do czasu uzyskania wyników kontroli.

3. Jeżeli wyniki kontroli potwierdzą naruszenie przepisów, o których mowa w ust. 1, to zwiększa się częstotliwość kontroli produktów pochodzących z tego samego miejsca.

Art. 73. 1. Jeżeli na terytorium państwa trzeciego wystąpi choroba zakaźna lub inna choroba zwierząt stanowiąca poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zdrowia zwierząt albo jeżeli wystąpi inna okoliczność związana z zagrożeniem dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzi, minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań określonych w przepisach odrębnych.

2. Jeżeli jedna z kontroli przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych wykaże, że przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów pochodząca z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, stanowi niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub zwierząt:

- 1) graniczny inspektor albo powiatowy inspektor wydaje decyzję w sprawie zajęcia i zniszczenia przesyłki oraz informuje o tym inne graniczne posterunki kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o poczynionych ustaleniach i miejscu pochodzenia przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, zgodnie z przepisami odrębnymi.

3. Jeżeli Komisja Europejska nie podejmie, na podstawie przepisów odrębnych, tymczasowych środków zapobiegawczych w stosunku do państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, lub zakładu znajdującego się w tym państwie, minister właściwy do spraw rolnictwa może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, informując o tym inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Art. 74. 1. Jeżeli przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy kontrola wykaże, że zostały poważnie lub wielokrotnie naruszone przepisy ustawy lub przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, Główny Inspektor:

1) informuje Komisję Europejską o rodzaju produktów i przesyłce, których dotyczy naruszenie przepisów;

2) zarządza kontrolę wszystkich produktów pochodzących z tego samego miejsca.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, kolejne 10 przesyłek pochodzących z tego samego miejsca powinno być wstrzymanych, a koszt przeprowadzenia kontroli fizycznej, z pobraniem próbek i badaniem laboratoryjnym, zabezpieczony.

3. Jeżeli dodatkowa kontrola, o której mowa w ust. 2, potwierdzi naruszenie przepisów ustawy lub przepisów odrębnych w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to przesyłka lub jej część zostaje odesłana lub zniszczona na zasadach określonych w art. 68.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

5. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że zostały przekroczone dopuszczalne poziomy pozostałości substancji chemicznych, biologicznych, skażeń promieniotwórczych i weterynaryjnych produktów leczniczych, przepisy ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 75. 1. Jeżeli na podstawie wyników kontroli wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów Główny Inspektor uzna, że przepisy ustawy lub przepisy odrębne w zakresie weterynaryjnej kontroli nie są przestrzegane w granicznym posterunku kontroli, w składzie celnym, składzie wolnocłowym lub magazynie znajdującym się w wolnym obszarze celnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to kontaktuje się bezzwłocznie z właściwą władzą tego państwa.

2. Jeżeli Główny Inspektor uzna, że podjęte przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, o którym mowa w ust. 1, środki są niewystarczające, to dokona ich oceny, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, i zaproponuje sposób poprawy sytuacji.

3. W razie zwrócenia się przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej do Głównego Inspektora w sprawie, o której mowa w ust. 1, Główny Inspektor podejmie wszelkie niezbędne środki mające na celu poprawę sytuacji oraz poinformuje właściwe władze tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

4. W przypadku powtarzających się naruszeń przepisów w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej Główny Inspektor informuje o tym Komisję Europejską oraz właściwe władze pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 76. 1. Główny Inspektor sporządza program wymiany przedstawicieli upoważnionych do dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej na terytoriach państw Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy plan i zakres programu wymiany przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę bieżące zadania i potrzeby w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej.

3. Główny Inspektor przedstawia corocznie, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu sprawozdanie z wykonania programu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 77. Graniczni inspektorzy i powiatowi inspektorzy uczestniczą w programach szkoleniowych w zakresie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej, organizowanych i prowadzonych na podstawie przepisów dotyczących organizacji Inspekcji.

Art. 78. 1. Koszty związane z:

- 1) odesłaniem przesyłki zwierząt do państwa trzeciego,
 - 2) zabezpieczeniem, nieszkodliwym usunięciem lub przetworzeniem produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub niespełniających wymagań przywozowych,
 - 3) ubojem lub uśmiercaniem zwierząt,
 - 4) nieszkodliwym usunięciem zwłok zwierząt lub ich części,
 - 5) przetrzymywaniem, kwarantanną lub izolacją zwierząt,
 - 6) przeprowadzeniem dodatkowych, wymaganych badań i analiz laboratoryjnych,
 - 7) czyszczeniem i odkażaniem miejsc przebywania zwierząt, środków transportu oraz miejsc załadunku i miejsc przeprowadzania zwierząt,
 - 8) dojazdem do miejsc dokonywania czynności, o których mowa w pkt 2-5
- ponosi osoba odpowiedzialna za przesyłkę.

2. Koszty związane z czynnościami, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, pomniejsza się o dochód uzyskany ze sprzedaży surowców po uboju zwierząt lub produktów po ich przetworzeniu.

3. Do należności pieniężnych z tytułu kosztów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 79. Zarządzający przejściami granicznymi są obowiązani do nieodpłatnego udostępniania odpowiednich pomieszczeń biurowych, laboratoryjnych, socjalnych oraz powierzchni magazynowych dla zatrzymanych przesyłek zgodnie z wymaganiami zawartymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Rozdział 5

Zadania organów Inspekcji i innych organów związane z ochroną zdrowia publicznego

Art. 80. Główny Inspektor:

- 1) utrzymuje rezerwę szczepionek, biopreparatów i produktów biobójczych oraz innych środków niezbędnych do diagnozowania i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, w tym chorób odzwierzęcych, oraz monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, a także związanej z nimi oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach;
- 2) jest odpowiedzialny za zbieranie informacji dotyczących wszystkich stwierdzonych przypadków niebezpiecznej żywności pochodzenia roślinnego, zwierzęcego i pasz - w zakresie objętym kompetencjami Inspekcji i za przekazywanie tych informacji do krajowego punktu kontaktowego sieci systemu RASFF.

Art. 81. 1. Na terenach i w stosunku do jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz jednostek wojsk obcych przebywających na tych terenach zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego wykonuje Szef Służby Weterynaryjnej - Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego.

2. Szef Służby Weterynaryjnej - Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego wykonuje swoje zadania przy pomocy Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej.

3. Szef Służby Weterynaryjnej - Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego lub osoba przez niego upoważniona może uczestniczyć w prowadzonej przez organy Inspekcji:

- 1) weterynaryjnej kontroli granicznej środków transportu, w tym okrętów i statków powietrznych wykorzystywanych do przewozu zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz wojsk obcych;
- 2) kontroli zakładów zaopatrujących lub ubiegających się o zaopatrywanie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w produkty pochodzenia zwierzęcego.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, organizację oraz szczegółowe warunki i tryb wykonywania zadań przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną, uwzględniając rodzaj i charakter zadań, kompetencje i wymagania niezbędne do sprawowania nadzoru oraz możliwość skutecznego wykonywania tych zadań.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, określi formy współpracy organów Inspekcji z Wojskową Inspekcją Weterynaryjną, uwzględniając:

- 1) sposób i tryb wzajemnego przekazywania informacji z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 2) zakres tej współpracy przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt;
- 3) warunki i sposób organizacji, uczestnictwa i prowadzenia wspólnych szkoleń Inspekcji i Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej.

Rozdział 6

Wyznaczanie

Art. 82. 1. Jeżeli powiatowy inspektor z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań Inspekcji, może:

- 1) wyznaczać na czas określony lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do:
 - a) ochronnych szczepień i badań rozpoznawczych,
 - b) sprawowania nadzoru nad miejscami gromadzenia, skupu lub sprzedaży zwierząt, targowiskami oraz wystawami, pokazami lub konkursami zwierząt,
 - c) badania zwierząt umieszczanych na rynku, przeznaczonych do wywozu oraz wystawiania świadectw zdrowia,
 - d) sprawowania nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych, w tym badania przedubojowego i poubojowego, oceny mięsa i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt w trakcie uboju,
 - e) badania mięsa zwierząt łownych,
 - f) sprawowania nadzoru nad rozbiorem, przetwórstwem lub przechowywaniem mięsa i wystawiania wymaganych świadectw zdrowia,
 - g) sprawowania nadzoru nad punktami odbioru mleka, jego przetwórstwem oraz przechowywaniem produktów mleczarskich,
 - h) sprawowania nadzoru nad wyładowywaniem ze statków rybackich i statków przetwórci produktów rybołówstwa, nad obróbką, przetwórstwem i przechowywaniem tych produktów oraz produktów akwakultury, ślimaków i żab,
 - i) sprawowania nadzoru nad przetwórstwem i przechowywaniem jaj konsumpcyjnych i produktów jajecznych,
 - j) pobierania próbek do badań,

- k) sprawowania nadzoru nad sprzedażą bezpośrednią lub działalnością marginalną, lokalną i ograniczoną,
 - l) sprawowania nadzoru nad ubocznymi produktami zwierzęcymi w ramach czynności określonych w lit. d, f oraz k;
- 2) wyznaczać osoby niebędące pracownikami Inspekcji, posiadające odpowiednie kwalifikacje, do wykonywania niektórych czynności pomocniczych.

2. Wyznaczenie do wykonania czynności, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji administracyjnej powiatowego inspektora określającej rodzaj i zakres czynności przekazanych do wykonania.

3. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, następuje po zawarciu przez powiatowego inspektora umowy z osobami, o których mowa w ust. 1, określającej w szczególności sposób, zakres i miejsce wykonywania tych czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności.

4. Powiatowy inspektor prowadzi listę osób wyznaczonych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1.

5. Uchylenie decyzji, o której mowa w ust. 2, i rozwiązanie umowy ze skutkiem natychmiastowym może nastąpić w przypadku:

- 1) gdy wykonywanie czynności przez osobę wyznaczoną może spowodować zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zwierząt;
- 2) niewywiązywania się osoby wyznaczonej z powierzonych jej do wykonania czynności, w szczególności przez niewykonywanie ich terminowo;
- 3) stwierdzenia zaniedbań w dokumentowaniu wykonywanych czynności;
- 4) zawieszenia lub utraty prawa wykonywania zawodu przez lekarza weterynarii;
- 5) złożenia wniosku przez osobę wyznaczoną.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Głównego Inspektora oraz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres czynności wykonywanych przez osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz kwalifikacje osób wyznaczonych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1,
 - 2) warunki i wysokość wynagrodzenia za wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1
- mając na względzie zapewnienie odpowiedniego poziomu i jakości wykonywanych czynności.

7. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

Art. 83. Do wydatków związanych z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 82 ust. 1, zalicza się wydatki na:

- 1) wynagrodzenia osób niebędących pracownikami Inspekcji;
- 2) obsługę finansową;
- 3) sprzęt i materiały związane z wykonywaniem tych czynności, w tym:
 - a) do prowadzenia dokumentacji oraz gromadzenia i przesyłania danych,
 - b) odczynniki do badań na włośnię,
 - c) odzież ochronną do badania przedubojowego i poubojowego zwierząt rzeźnych i mięsa;
- 4) konserwację i naprawy sprzętu, o którym mowa w pkt 3;
- 5) tusz i pieczęcie do znakowania mięsa;
- 6) badania laboratoryjne niezbędne do wydania oceny mięsa;
- 7) szkolenia lekarzy weterynarii oraz innych osób wykonujących te czynności;
- 8) ponoszone przez wyznaczone osoby koszty, o których mowa w art. 95 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 3 pkt 2;
- 9) dojazdy pracowników Inspekcji w celu kontroli wykonywania powierzonych zadań.

Art. 84. 1. Organ Inspekcji, w przypadku stwierdzenia zagrożenia epizootycznego lub zagrożenia bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego lub w przypadku gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia publicznego albo dla zabezpieczenia gospodarki narodowej przed poważnymi stratami, nakazuje, w drodze decyzji administracyjnej, lekarzowi weterynarii wykonywanie czynności koniecznych do likwidacji tego zagrożenia.

2. Nakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:

- 1) osób, które ukończyły 60 lat;
- 2) kobiet w ciąży lub wychowujących dzieci w wieku do 14 lat;
- 3) osób niepełnosprawnych.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, na obszarze powiatu, w którym lekarz weterynarii mieszka lub jest zatrudniony, wydaje powiatowy inspektor, a w przypadku skierowania do wykonania czynności na obszarze innego powiatu - wojewódzki inspektor.

4. Wniesienie odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, nie wstrzymuje jej wykonania.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 1, stwarza obowiązek wykonywania czynności na okres do 3 miesięcy w miejscu określonym w decyzji.

6. Osobie skierowanej do wykonywania czynności pracodawca jest obowiązany udzielić urlopu bezpłatnego na czas określony w decyzji, o której mowa w ust. 3. Okres urlopu bezpłatnego zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze u tego pracodawcy.

7. Osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje zwrot kosztów przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia na zasadach określonych w przepisach o ustalaniu oraz wysokości należności

przysługującej pracownikom zatrudnionym w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej i określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy. Zwrot kosztów z tytułu zakwaterowania lub wyżywienia nie przysługuje w przypadku zapewnienia w miejscu wykonywania czynności bezpłatnego zakwaterowania lub wyżywienia.

8. Przez czas określony w decyzji, o której mowa w ust. 1, z osobą skierowaną do wykonania czynności przy zwalczaniu epizootii nie może być rozwiązany dotychczasowy stosunek pracy oraz nie może być dokonane wypowiedzenie umowy o pracę, chyba że istnieje podstawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

9. Wynagrodzenie osób, o których mowa w ust. 1, ustala się według przepisów wydanych na podstawie art. 82 ust. 6 pkt 2.

Rozdział 7

Świadectwa zdrowia oraz zaświadczenia o spełnianiu minimalnych standardów co do higieny i warunków utrzymania zwierząt w gospodarstwie

Art. 85. 1. Świadectwa zdrowia wystawia organ Inspekcji lub upoważniony przez ten organ urzędowy lekarz weterynarii, zwani dalej „wystawiającym świadectwo”.

2. Wystawiający świadectwo powinien:

- 1) posiadać wiedzę w zakresie przepisów zawartych w aktach prawnych wymienionych w załącznikach nr 1 i 2;
- 2) znać zasady przeprowadzania kontroli weterynaryjnej oraz sposób wystawiania świadectw zdrowia.

3. Wystawiający świadectwo:

- 1) poświadczają dane, co do których posiada wiedzę i które mogą być przez niego ustalone;
- 2) podpisuje świadectwa zdrowia:
 - a) prawidłowo wypełnione,
 - b) zwierząt lub produktów w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu, które zostały przez niego skontrolowane.

4. Jeżeli wystawienie świadectwa zdrowia następuje na podstawie innych dokumentów, to wystawiający świadectwo jest obowiązany posiadać te dokumenty przed jego wystawieniem.

5. Wystawiający świadectwo może wystawić świadectwo zdrowia na podstawie danych, które zostały:

- 1) ustalone przez osoby, o których mowa w art. 82 ust. 1, jeżeli wystawiający świadectwo może potwierdzić prawdziwość tych danych, lub
- 2) uzyskane w wyniku realizacji programów monitorowania, planów badań kontrolnych, planów urzędowych kontroli oraz zatwierdzonych programów zapewnienia jakości, określonych w przepisach odrębnych;
- 3) uzyskane podczas innych urzędowych kontroli przeprowadzanych przez uprawnione organy.

Art. 86. 1. Do wystawiającego świadectwo przepisy art. 24 i 25 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

2. Świadectwo zdrowia sporządza się w języku polskim oraz co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa przeznaczenia w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu.

3. Świadectwo zdrowia sporządza się w sposób zapewniający identyfikację wystawiającego świadectwo.

4. Wystawiający świadectwo przechowuje kopie wystawionych świadectw zdrowia przez 3 lata od dnia ich wystawienia.

Art. 87. 1. Organy Inspekcji kontrolują wydane świadectwa zdrowia.

2. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że wystawiający świadectwo przerobił lub sfałszował świadectwo zdrowia, organ Inspekcji sprawujący nad nim nadzór może zawiesić go w czynnościach do czasu zakończenia postępowania karnego w tej sprawie.

Art. 88. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, program szkoleń dla wystawiających świadectwa, a także sposób prowadzenia tych szkoleń, biorąc pod uwagę:

- 1) prawodawstwo weterynaryjne;
- 2) zasady sporządzania świadectw;
- 3) rodzaj i zakres stosowania testów i badań przeprowadzanych przed wystawieniem świadectwa.

Art. 89. Powiatowy inspektor wydaje zaświadczenia o spełnianiu minimalnych standardów co do higieny i warunków utrzymania zwierząt w gospodarstwie w zakresie niezbędnym do

ubiegania się lub otrzymania pomocy finansowej albo dofinansowania ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).

Rozdział 8

Systemy wymiany informacji

Art. 90. 1. Główny Inspektor:

- 1) prowadzi systemy wymiany informacji służące kontroli przemieszczania zwierząt i produktów w handlu, przewozie i przywozie oraz wywozie, a także zapewni udział organów Inspekcji w elektronicznym systemie wymiany informacji zgodnie z przepisami Unii Europejskiej;
- 2) zapewnia komputeryzację procedur weterynaryjnej kontroli granicznej zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

2. Koszty związane z:

- 1) administrowaniem i utrzymywaniem serwerów krajowych,
- 2) korzystaniem z centralnego serwera Unii Europejskiej,
- 3) przygotowywaniem i aktualizowaniem oprogramowania komputerowego oraz materiałów pomocniczych, związanych z korzystaniem z tego oprogramowania

- są pokrywane z budżetu państwa.

3. Koszty związane z bieżącą eksploatacją systemów informatycznych są pokrywane z budżetów właściwych inspektoratów.

4. Główny Inspektor, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, może powierzyć innemu podmiotowi, w drodze umowy, wykonywanie niektórych czynności związanych z realizacją zadań, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 9

Laboratoria

Art. 91. 1. Stwierdzenie choroby zakaźnej zwierząt, w tym choroby odzwierzęcej, wydanie oceny mięsa, oceny zdrowotnej jakości produktów pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, ubocznych produktów zwierzęcych oraz pasz może być poprzedzone przeprowadzeniem badań laboratoryjnych.

2. Badaniami laboratoryjnymi, w tym prowadzonymi w ramach monitorowania i badań kontrolnych, są objęte również szkodliwe dla ludzi i zwierząt czynniki biologiczne, chemiczne,

fizyczne, odzwierzęce czynniki chorobotwórcze oraz związana z nimi oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, określone w przepisach odrębnych.

3. Badania laboratoryjne przeprowadzają:

- 1) zakłady higieny weterynaryjnej wchodzące w skład wojewódzkich inspektoratów bezpieczeństwa żywności, które są regionalnymi laboratoriami weterynaryjnymi w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej;
- 2) laboratoria weterynaryjne wchodzące w skład innych niż wymienione w pkt 1 jednostek organizacyjnych Inspekcji;
- 3) krajowe laboratoria referencyjne w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej.

4. W uzasadnionych przypadkach badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą przeprowadzić inne niż wymienione w ust. 3 zatwierdzone laboratoria.

5. Krajowe laboratoria referencyjne wykonują zadania i spełniają wymagania określone w art. 33 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 882/2004", oraz gromadzą i przetwarzają dane dotyczące wyników badań laboratoryjnych.

6. Zadania krajowego laboratorium referencyjnego przeprowadzającego badania w kierunku chorób zakaźnych zwierząt określają przepisy Unii Europejskiej dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania tych chorób.²³⁾

7. Laboratoria, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2 i ust. 4, są laboratoriami urzędowymi określonymi w art. 12 rozporządzenia nr 882/2004.

8. Zadania krajowych laboratoriów referencyjnych, określone w art. 33 ust. 2 rozporządzenia nr 882/2004 oraz gromadzenie i przetwarzanie przez nie danych dotyczących wyników badań laboratoryjnych finansuje się z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw rolnictwa.

Art. 92. 1. Kierownik laboratorium ubiegającego się o zatwierdzenie występuje z pisemnym wnioskiem w tym zakresie do Głównego Inspektora.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) kopię oryginału certyfikatu akredytacji, zgodnego z kierunkiem badań określonych we wniosku, w przypadku laboratoriów, o których mowa w art. 91 ust. 7;
- 2) opinię właściwego dla kierunku badań krajowego laboratorium referencyjnego o:
 - a) kwalifikacjach osób przeprowadzających badania,

- b) spełnianiu warunków niezbędnych do przeprowadzania badań,
- c) stosowanych metodach badawczych.

3. Główny Inspektor zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, laboratorium po przeprowadzeniu w nim testu porównawczego poszczególnych metod diagnostycznych.

4. Główny Inspektor prowadzi wykaz zatwierdzonych laboratoriów.

5. Wykaz zatwierdzonych laboratoriów jest jawny i podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz jest umieszczany na stronach internetowych Głównego Inspektoratu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

6. Główny Inspektor, w drodze decyzji administracyjnej, cofa laboratorium zatwierdzenie, jeżeli:

- 1) przestało ono spełniać warunki zatwierdzenia lub
- 2) uzyskało negatywne wyniki testów porównawczych, o których mowa w ust. 3, lub nie poddało się takim testom.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb gromadzenia oraz przetwarzania danych dotyczących wyników badań laboratoryjnych, mając na względzie zapewnienie efektywnej kontroli stanu bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego, stanu zdrowia zwierząt oraz szybkiego przepływu informacji dotyczących wyników tych badań.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakie powinny spełniać laboratoria, o których mowa w art. 91 ust. 3 pkt 3, mając na względzie rodzaj przeprowadzanych badań.

Art. 93. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, krajowe laboratoria referencyjne będące krajowymi laboratoriami referencyjnymi, o których mowa w art. 33 ust. 1 rozporządzenia nr 882/2004, a w przypadku gdy dla każdego wspólnotowego laboratorium referencyjnego zostanie określone więcej niż jedno krajowe laboratorium referencyjne, określi także sposób współpracy tych laboratoriów, mając na względzie wykonywane przez te laboratoria zadania i spełnianie przez nie wymagań określonych w art. 33 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia, a także zapewnienie efektywnej współpracy tych laboratoriów oraz koordynację ich zadań i współpracy z innymi krajowymi laboratoriami referencyjnymi i wspólnotowymi laboratoriami referencyjnymi.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje informacje, o których mowa w art. 33 ust. 4 rozporządzenia nr 882/2004.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa jest organem właściwym w sprawie składania wniosków, o których mowa w art. 6 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 378/2005 z dnia 4 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonania rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie obowiązków i zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty dotyczących wniosków o wydanie zezwolenia na stosowanie dodatków paszowych (Dz. Urz. UE L 59 z 5.03.2005, str. 8).

Rozdział 10

Zasady finansowania Inspekcji w zakresie ochrony zdrowia publicznego

Art. 94. 1. Koszty działalności Inspekcji i wykonywania zadań w zakresie ochrony zdrowia publicznego są pokrywane z budżetu państwa.

2. W budżetach wojewódzkich inspektoratów bezpieczeństwa żywności i weterynarii wyodrębnia się środki przeznaczone na:

- 1) zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt i chorób odzwierzęcych podlegających obowiązkowi zwalczania, w tym na odszkodowania, zapomogi i nagrody oraz zadania wynikające z planów gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt;
- 2) badania kontrolne zakażeń zwierząt;
- 3) monitorowanie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych podlegających obowiązkowi monitorowania oraz związanej z nimi oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach;
- 4) prowadzenie monitorowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w ich wydzielinach i wydalinach, w tkankach lub narządach zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz paszach;
- 5) realizację rocznych planów urzędowej kontroli pasz i pasz leczniczych;
- 6) realizację wieloletnich i rocznych planów urzędowej kontroli produktów pochodzenia zwierzęcego.

3. Lekarzom weterynarii i innym osobom niebędącym pracownikami Inspekcji, wykonującym czynności związane ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt, w tym chorób odzwierzęcych, przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 82 ust. 6 pkt 2.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wydatków, które mogą być finansowane ze środków, o których mowa w ust. 2, ponoszonych przez inspektoraty bezpieczeństwa żywności i weterynarii na:

- 1) zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt i chorób odzwierzęcych podlegających obowiązkowi zwalczania, w tym na odszkodowania, zapomogi i nagrody oraz zadania wynikające z planów gotowości zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt,
 - 2) badania kontrolne zakażeń zwierząt,
 - 3) monitorowanie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych podlegających obowiązkowi monitorowania oraz związanej z nimi oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach,
 - 4) prowadzenie monitorowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w ich wydzielinach i wydalinach, w tkankach lub narządach zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz paszach,
 - 5) realizację rocznych planów urzędowej kontroli pasz i pasz leczniczych,
 - 6) realizację wieloletnich i rocznych planów urzędowej kontroli produktów pochodzenia zwierzęcego
- mając na względzie pełną ewidencję wydatków ponoszonych przez Inspekcję na realizację tych zadań oraz potrzebę racjonalnego wydatkowania środków budżetowych.

Rozdział 11

Opłaty

Art. 95. 1. Inspekcja pobiera opłaty za:

- 1) kontrolę:
 - a) zwierząt,
 - b) produktów, połączoną z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych
 - przeznaczonych do wywozu, handlu lub przemieszczania w celach niehandlowych albo umieszczenia na rynku krajowym, jeżeli przepisy odrębne wymagają zaopatrzenia ich w dokument wystawiony przez urzędowego lekarza weterynarii;
- 2) przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej;

- 3) nadzór nad ubojem zwierząt rzeźnych, w tym badanie przedubojowe i poubojowe, ocenę mięsa i nadzór nad przestrzeganiem w czasie uboju przepisów o ochronie zwierząt;
- 4) badania mięsa zwierząt łownych;
- 5) nadzór nad:
 - a) rozbiorem mięsa,
 - b) przechowywaniem mięsa i produktów mięsnych,
 - c) przetwórstwem mięsa,
 - d) punktami odbioru mleka, przetwórstwem mleka oraz przechowywaniem produktów mlecznych,
 - e) przetwórstwem lub przechowywaniem jaj konsumpcyjnych lub produktów jajecznych,
 - f) pozyskiwaniem, obróbką lub przechowywaniem materiału biologicznego, jaj wylęgowych drobiu lub produktów akwakultury,
 - g) pozyskiwaniem, składowaniem lub przetwarzaniem ubocznych produktów zwierzęcych,
 - h) miejscami gromadzenia, skupu lub sprzedaży zwierząt, targowiskami, a także wystawami, pokazami lub konkursami zwierząt,
 - i) kwarantanną zwierząt, z wyjątkiem kwarantanny przeprowadzonej w granicznym posterunku kontroli,
 - j) wylądowywaniem albo pierwszą sprzedażą produktów rybołówstwa ze statków rybackich,
 - k) obróbką, przetwórstwem, przechowywaniem ryb, skorupiaków, mięczaków, żab lub ich produktów oraz wylądowywaniem ze statku przetworni produktów rybołówstwa,
 - l) działalnością związaną ze sprzedażą bezpośrednią lub działalnością marginalną, lokalną i ograniczoną,
 - m) wytwarzaniem pasz i pasz leczniczych przeznaczonych do obrotu oraz warunkami ich przechowywania lub sprzedaży,
 - n) wytwarzaniem pasz nieprzeznaczonych do obrotu, zawierających dodatki paszowe z grup: antybiotyków, kokcydiostatyków i innych produktów leczniczych i stymulatorów wzrostu oraz warunkami ich przechowywania;
- 6) kontrolę statków rybackich i statków przetwórni;
- 7) prowadzenie monitorowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w ich wydzielinach i wydalinach, w tkankach lub narządach zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz paszach;
- 8) badania laboratoryjne próbek:
 - a) pobranych w trakcie postępowania związanego z wykryciem substancji niedozwolonych,

- b) pobranych w czasie sprawowania nadzoru, jeżeli wyniki tych badań wykażą naruszenie przepisów lub są niezbędne do wydania świadectwa zdrowia albo wynikają ze szczególnych wymagań państwa, dla którego jest przeznaczony produkt;
- 9) wydawanie pozwoleń weterynaryjnych na przywóz przesyłek zwierząt lub produktów, jeżeli przepisy odrębne tak stanowią;
- 10) badania kontrolne zakażeń zwierząt w kierunku bonamiozy i marteiliozy;
- 11) badanie mięsa w przypadku złożenia przez posiadacza mięsa odwołania od decyzji w sprawie oceny tego mięsa, jeżeli wynik powtórnego badania potwierdzi pierwotną ocenę.
2. Do opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 5 lit. h oraz i, dolicza się koszty:
- 1) dojazdu związanego z wykonywaniem czynności;
 - 2) użytych produktów leczniczych weterynaryjnych lub wyrobów stosowanych w medycynie weterynaryjnej;
 - 3) szczegółowych badań i zabiegów specjalistycznych, w tym badań w kierunku reakcji alergicznych, badań serologicznych, pobrania próbek płynów ustrojowych, wydzielin i wydaliny, wymazów, wypluczyn oraz badań laboratoryjnych.
3. Do opłat:
- 1) o których mowa w ust. 1 pkt 2, dolicza się koszty badań laboratoryjnych związane z pobieraniem i badaniem próbek;
 - 2) o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, związanych z badaniem na terenie gospodarstwa lub fermy albo małej rzeźni dolicza się koszty dojazdu do miejsca wykonania czynności;
 - 3) o których mowa w ust. 1 pkt 6, związanych z kontrolą statków rybackich i statków przetwórci za granicą dolicza się koszty przemieszczenia na ten statek.

Art. 96. Główny Inspektor przekazuje Komisji Europejskiej informacje dotyczące pobieranych opłat.

Art. 97. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób ustalania i wysokość opłat za wykonanie czynności, o których mowa w art. 95 ust. 1,
- 2) sposób i miejsce pobierania opłat,
- 3) sposób przekazywania Komisji Europejskiej informacji w zakresie określonym w pkt 1 i 2 - mając na względzie przepisy Unii Europejskiej w zakresie zasad pobierania i wysokości opłat za czynności weterynaryjne.

Art. 98. Do należności pieniężnych z tytułu opłat określonych na podstawie ustawy stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 12

Przepisy karne

Art. 99. Kto, przywożąc lub przewożąc przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, nie przedstawi ich do weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych, podlega grzywnie do 50.000 zł.

Art. 100. Kto, będąc osobą odpowiedzialną za przesyłkę:

- 1) nie informuje o zamiarze przywozu lub przewozu zwierząt lub produktów przez graniczny posterunek kontroli,
 - 2) nie udostępnia dokumentów i nie składa wyjaśnień związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych,
 - 3) nie wprowadza przesyłki do zadeklarowanego i zatwierdzonego zakładu lub innego miejsca przeznaczenia
- podlega grzywnie.

Art. 101. 1. Kto udaremnia lub utrudnia działalność organów Inspekcji lub osób wykonujących zadania organów Inspekcji, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Orzekanie w sprawie o czyny określone w ust. 1 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 13

Przepisy końcowe

Art. 102. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590, z 2004 r. Nr 69, poz. 625 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127);

2) ustawa z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r. Nr 16, poz. 145 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127).

Art. 103. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2008 r.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy:

1) wdrażają postanowienia:

a) dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym, mającej na względzie budowę rynku wewnętrznego,

b) dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mającej na względzie budowę rynku wewnętrznego,

c) dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268 z 24.09.1991, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 12, str. 58),

d) dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 24 z 30.01.1998, str. 9; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 22, str. 247);

2) wykonują postanowienia rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne.

²⁾ Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny znowelizowane Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

³⁾ Art. 5 Rozporządzenia Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny znowelizowanego Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

- 4) Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, znowelizowane Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.
- 5) Art. 9 dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną.
- 6) Decyzja Komisji 93/444/WE z dnia 2 lipca 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określających handel wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami przeznaczonymi na eksport do państw trzecich.
- 7) Decyzja Komisji 94/338/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe zasady dyrektywy Rady 90/425/EWG w odniesieniu do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia.
- 8) Decyzja Komisji 94/339/EWG z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie do stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzwspólnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mającej na względzie utworzenie rynku wewnętrznego.
- 9) Dyrektywa Rady 96/23/EWG z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG.
- 10) Zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady z dnia 22 stycznia 1980 r. 80/215/EWG w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi.
- 11) Decyzja Komisji 98/470/WE z dnia 9 lipca 1998 r. wykonująca dyrektywę Rady 89/662/EWG w odniesieniu do informacji w sprawie kontroli weterynaryjnej.
- 12) Rozporządzenie Komisji Nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczące przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego.
- 13) Decyzja Komisji Nr 2000/25/EWG z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiająca szczegółowe zasady stosowania art. 9 dyrektywy Rady 97/78, dotyczącego przeladunku produktów w granicznym posterunku kontroli, przez które przesyłki mają być przewożone do Wspólnot.
- 14) Procedurę T1 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.
- 15) Decyzja Komisji Nr 2003/623/WE z dnia 19 sierpnia 2003 r. dotycząc opracowania zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego pod nazwą TRACES.
- 16) Decyzja Komisji 2000/208 z dnia 24 lutego 2000 r. ustalająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 97/78 w zakresie przewozu produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego w transporcie drogowym przez Wspólnoty Europejskie.
- 17) Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 lipca 1990 r. w sprawie warunków zootechnicznych i genealogicznych w handlu wewnątrzwspólnotowym końmi.
- 18) Decyzja Komisji Nr 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję Nr 92/486/EWG.
- 19) Procedurę T5 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.
- 20) Rozdział 10 załącznika I Dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustalającej wymagania dotyczące zdrowia ludzi i zwierząt w handlu i imporcie do Wspólnoty produktów niepodlegających, jeśli chodzi o te wymagania, szczególnym przepisom Wspólnoty, o których mowa w załączniku A rozdział I Dyrektywy 89/662/EWG oraz, jeśli chodzi o patogeny, Dyrektywy 90/425/EWG.

- ²¹⁾ Tryb i sposób postępowania z pozostałościami cateringowymi reguluje Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów zwierzęcych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- ²²⁾ Decyzja Komisji 97/794 z dnia 12 grudnia 1997 r. wprowadzająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496 dotyczącej weterynaryjnych kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich.
- ²³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych gąbczastych przenośnych encefalopatii
Dyrektywa Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG
Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG
Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń
Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka
Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni
Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń
Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń
Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG
Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu
Dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną
Dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb
- ²⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2406/96 z dnia 26 listopada 1996 r. ustanawiające wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa

Załączniki do ustawy
z dnia (poz.....)

Załącznik nr 1

**WYKAZ PRZEPISÓW UNII EUROPEJSKIEJ W ZAKRESIE KONTROLI WETERYNARYJNEJ
W HANDLU ZWIERZĘTAMI I PRODUKTAMI**

CZĘŚĆ I

Rozdział 1

1. Dyrektywa Komisji 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną.
2. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego.
3. Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego.

4. Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich.
5. Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustalająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem bydła i trzody chlewnej oraz w przywozie.
6. Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych.
7. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury.
8. Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami.

Rozdział 2

1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt, ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A, pkt I do dyrektywy 90/425/EWG.
2. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A, pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

CZĘŚĆ II

1. Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła.
2. Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń.
3. Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych.

4. Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi.
5. Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca przepisy zootechniczne i genealogiczne w celu wprowadzania na rynek zwierząt rasowych wprowadzająca poprawki do dyrektyw 77/504/EWG i 90/425/EWG.
6. Rozporządzenie (WE) 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. określające przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

CZĘŚĆ III

1. Pozostałe zwierzęta niewymienione w przepisach, o których mowa w części I, a podlegające kontrolom weterynaryjnym zgodnie z przepisami ustawy.
2. Nasienie, komórki jajowe i zarodki niewymienione w przepisach, o których mowa w części I, a podlegające kontrolom weterynaryjnym zgodnie z przepisami ustawy.

Załącznik nr 2

WYKAZ PRZEPISÓW UNII EUROPEJSKIEJ W ZAKRESIE KONTROLI WETERYNARYJNEJ W HANDLU PRODUKTAMI

CZĘŚĆ I

1. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 18 z 23.01.2003, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 38, str. 124).
2. Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, s. 14).

CZĘŚĆ II

1. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach

wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE L 62 z 15.03.1993, str. 49; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 51).

2. Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273 z 10.10.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92).

Załącznik nr 3

TERYTORIUM UNII EUROPEJSKIEJ

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Czeskiej
3. Terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
4. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
5. Terytorium Republiki Estonii
6. Terytorium Republiki Greckiej
7. Terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli
8. Terytorium Republiki Francuskiej
9. Terytorium Republiki Irlandii
10. Terytorium Republiki Włoskiej
11. Terytorium Republiki Cypru
12. Terytorium Republiki Łotwy
13. Terytorium Republiki Litwy
14. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
15. Terytorium Republiki Węgier

16. Terytorium Republiki Malty
17. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
18. Terytorium Republiki Austrii
19. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
20. Terytorium Republiki Portugalskiej
21. Terytorium Republiki Słowenii
22. Terytorium Republiki Słowackiej
23. Terytorium Republiki Finlandii
24. Terytorium Królestwa Szwecji
25. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
26. Terytorium Rumunii
27. Terytorium Republiki Bułgarii

Załącznik nr 4

**WYKAZ CHORÓB I CHORÓB ZAKAŹNYCH, KTÓRYCH STWIERDZENIE POWODUJE
OBOWIĄZEK PODJĘCIA NATYCHMIASTOWYCH DZIAŁAŃ, WŁĄCZNIE Z
WPROWADZENIEM OGRANICZEŃ TERYTORIALNYCH W PAŃSTWACH
CZŁONKOWSKICH, REGIONACH LUB STREFACH**

1. Pryszczycza (Foot and mouth disease)
2. Klasyczny pomór świń (Classical swine fever)
3. Afrykański pomór świń (African swine fever)
4. Choroba pęcherzykowa świń (Swine vesicular disease)
5. Rzekomy pomór drobiu (Newcastle disease)
6. Księgosusz (Rinderpest)
7. Pomór małych przeżuwaczy (Peste des petits ruminants)
8. Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (Vesicular stomatitis)
9. Choroba niebieskiego języka (Bluetongue)
10. Afrykański pomór koni (African horse sickness)
11. Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni (Equine encephalomyelitis)

12. Enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń d. choroba cieszyńska i taflańska (Enterovirus encephalomyelitis)
13. Influenza ptaków (Highly pathogenic avian influenza)
14. Ospa owiec i kóz (Sheep pox and goat pox)
15. Choroba guzowata skóry (Lumpy skin disease)
16. Gorączka doliny Rift (Rift valley fever)
17. Zaraza płucna bydła (Contagious bovine pleuropneumonia)

Uzasadnienie

Opracowanie projektu ustawy o niektórych zadaniach realizowanych przez Inspekcję Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii związanych z ochroną zdrowia publicznego wynika z planowanego utworzenia Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii jako jednostki organizacyjnej, która przejmie zadania mających ulec likwidacji: Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych i której organy mają przejąć, co do zasady, kompetencje i zadania poszczególnych organów likwidowanych Inspekcji. Projekt ww. ustawy jest jednym z czterech projektów ustaw, które zostały opracowane w celu stworzenia normatywnych podstaw działania Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

Projektowana ustawa nie stanowi materii nowej, a jej treść łączy przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590, z późn. zm.), ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r. Nr 16, poz. 145, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. Nr 33, poz. 287 z późn. zm.) w zakresie regulacji spraw objętych tą ustawą, które nie znajdują się w projektowanej ustawie o Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

Projektowana ustawa określa:

1) zasady przeprowadzenia:

- kontroli weterynaryjnej w handlu zwierzętami i produktami,
- kontroli dokumentów zootechnicznych w handlu zwierzętami,
- weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt i produktów wprowadzanych z państw trzecich na terytorium Unii Europejskiej;

2) zadania organów Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii związane z ochroną zdrowia publicznego;

3) zasady wyznaczania lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii do wykonywania zadań Inspekcji oraz wyznaczania osób niebędących pracownikami Inspekcji do wykonywania niektórych czynności pomocniczych;

4) zasady wystawiania świadectw zdrowia,

5) systemy wymiany informacji służące kontroli przemieszczania zwierząt i produktów w handlu, przewozie i przywozie oraz wywozie;

6) zasady przeprowadzania badań laboratoryjnych

7) zasady finansowania zadań Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii w zakresie ochrony zdrowia publicznego;

8) opłaty za niektóre czynności wykonywane przez Inspekcję Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

W związku z planowanym utworzeniem Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, która przejmie obowiązki Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie kontroli weterynaryjnej w handlu oraz weterynaryjnej kontroli granicznej zwierzętami i produktami zachodzi konieczność przeniesienia istniejących przepisów ustawy o kontroli weterynaryjnej w handlu i ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej do projektu przedmiotowej ustawy, zgodnie z kompetencjami organów Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

W zakresie weterynaryjnej kontroli w handlu oraz weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt i produktów istnieje konieczność dostosowania procedur kontrolnych do wymagań określonych w przepisach Unii Europejskiej i stworzenie w ramach krajowego porządku prawnego możliwości przeprowadzania tej kontroli w sposób zgodny z prawem Unii Europejskiej. Od przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, procedury weterynaryjnej kontroli w handlu oraz weterynaryjnej kontroli granicznej powinny być zgodne z procedurami obowiązującymi wszystkie państwa członkowskie. W chwili obecnej kwestie związane z weterynaryjną kontrolą w handlu unormowane

są w prawodawstwie krajowym w ustawie z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r. Nr 16, poz. 145 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 127).

Projekt ustawy wdraża do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym, mającej na względzie budowę rynku wewnętrznego oraz dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mającej na względzie budowę rynku wewnętrznego.

Ponadto projekt ustawy wdraża do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268 z 24.09.1991, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 12, str. 58) i dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 24 z 30.01.1998, str. 9; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 22, str. 247). W chwili obecnej kwestie związane z weterynaryjną kontrolą w handlu unormowane są w prawodawstwie krajowym w ustawie o kontroli weterynaryjnej w handlu.

Projekt ustawy reguluje także zasady prowadzenia systemów wymiany informacji służących kontroli przemieszczania zwierząt i produktów w handlu, przewozie i przywozie oraz wywozie, a także zapewnia udział organów Inspekcji w elektronicznym systemie wymiany informacji zgodnie z przepisami Unii Europejskiej. Regulacja ta jest niezbędna w związku z funkcjonowaniem wspólnotowego systemu wymiany informacji TRACES, mającego na celu skuteczną i efektywną współpracę służb weterynaryjnych państw członkowskich UE oraz zapewnienie zdrowia publicznego.

Przepisy projektowanej regulacji wykonują postanowienia:

- 1) rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulacjami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1),
- 2) decyzji Komisji 93/444/WE z dnia 2 lipca 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określających handel wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami przeznaczonymi na eksport do państw trzecich,

- 3) decyzji Komisji 94/338/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiającej szczegółowe zasady dyrektywy Rady 90/425/EWG w odniesieniu do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia,
- 4) decyzji Komisji 94/339/EWG z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiającej szczegółowe przepisy odnośnie do stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mającej na względzie utworzenie rynku wewnętrznego,
- 5) dyrektywy Rady 96/23/EWG z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylającej dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG,
- 6) decyzji Komisji 98/470/WE z dnia 9 lipca 1998 r. wykonującej dyrektywę Rady 89/662/EWG w odniesieniu do informacji w sprawie kontroli weterynaryjnej,
- 7) rozporządzenia Komisji Nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącego przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzspółnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego,
- 8) decyzji Komisji Nr 2000/25/EWG z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiającej szczegółowe zasady stosowania art. 9 dyrektywy Rady 97/78, dotyczącego przeładunku produktów w granicznym posterunku kontroli, przez które przesyłki mają być przewożone do Wspólnot.
- 9) decyzji Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG,
- 10) decyzji Komisji 2000/208 z dnia 24 lutego 2000 r. ustalającej szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 97/78 w zakresie przewozu produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego w transporcie drogowym przez Wspólnoty Europejskie,
- 11) dyrektywy Rady 90/427/EWG z dnia 26 lipca 1990 r. w sprawie warunków zootechnicznych i genealogicznych w handlu wewnątrzspółnotowym końmi,
- 12) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów zwierzęcych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi,
- 13) decyzji Komisji 97/794 z dnia 12 grudnia 1997 r. wprowadzającej szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496 dotyczącej weterynaryjnych kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich,

14) rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych gąbczastych przenośnych encefalopatii,

15) rozporządzenia Rady (WE) nr 2406/96 z dnia 26 listopada 1996 r. ustanawiającego wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa.

Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania prawne stanowią wierne, tam gdzie było to konieczne, nawet dosłowne odzwierciedlenie rozwiązań prawnych przyjętych w ustawodawstwie Wspólnoty. Wymóg tak dokładnej implementacji przepisów Wspólnoty jest podyktowany charakterem problematyki uregulowanej w projekcie ustawy. Sprawy związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli w handlu oraz weterynaryjnej kontroli granicznej w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej mają wpływ na pozostałe państwa członkowskie, jeżeli takie jest miejsce przeznaczenia przesyłki. Dlatego też Komisja Europejska zabiega o w miarę identyczne z brzmieniem poszczególnych aktów wspólnotowych rozwiązania prawne, nawet w zakresie używanych sformułowań przez wszystkie państwa członkowskie. Projekt ustawy stanowi zatem zgodne z zaleceniem Unii Europejskiej wdrożenie dyrektyw wspólnotowych oraz przepisów kompetencyjnych dla aktów wspólnotowych, obowiązujących bezpośrednio w polskim systemie prawnym, w zakresie funkcjonowania organów Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

Projektowana ustawa określa zadania organów Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii związane z ochroną zdrowia publicznego, które nie zostały określone w innych przepisach, a przede wszystkim w *ustawie o produktach pochodzenia zwierzęcego, ustawie o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt*. Projekt przewiduje, że Główny Inspektor Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii odpowiada za utrzymanie rezerw szczepionek, biopreparatów i produktów biobójczych oraz innych środków niezbędnych do diagnozowania i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, a także związanej z nimi oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach. Ponadto Główny Inspektor Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii będzie odpowiadał za zbieranie informacji dotyczących wszystkich stwierdzonych przypadków niebezpiecznej żywności pochodzenia roślinnego, zwierzęcego i pasz oraz za przekazywanie za przekazywanie tych informacji do krajowego punktu kontaktowego sieci systemu RASFF w zakresie objętym kompetencjami Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Wymagania te należały dotychczas do zadań Głównego Lekarza Weterynarii zgodnie z przepisami uchylanej ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej.

Ponadto w projekcie został wskazany Szef Służby Weterynaryjnej - Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego jako organ odpowiedzialny za wykonywanie zadań z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego na terenach i w stosunku do jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz jednostek wojsk obcych przebywających na tych terenach.

Projekt przewiduje możliwość powierzania wykonywania określonych zadań, należących do zakresu obowiązków Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, jeżeli powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności i weterynarii z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie ich wykonać samodzielnie. Proponuje się, aby w takiej sytuacji mógł on wyznaczać lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do ich wykonywania. Wyznaczenie takie odbywałoby się dwuetapowo. Najpierw powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności i weterynarii wydawałby decyzję, określającą rodzaj i zakres przekazanych do wykonania czynności. Następnie zawierana byłaby umowa określająca w szczególności sposób, zakres i miejsce wykonywania powierzonych czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności.

Ponadto projekt określa zasady wyznaczania lekarzy weterynarii do wykonywania czynności urzędowych związanych z likwidacją zagrożenia epizootycznego lub zagrożenia bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego. Przepisy dotyczące wyznaczania lekarzy weterynarii zawarte w projekcie ustawy nie zostały zmienione w stosunku do obowiązujących obecnie przepisów ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, która ma być uchylona.

Przy określaniu zasad wystawiania świadectw zdrowia w projekcie ustawy przyjęto takie same zasady, jakie określone były w uchylanej ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej. Proponowane przepisy wskazują, że organem uprawnionym do wystawienia świadectw zdrowia jest organ Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii lub upoważniony, w tym zakresie przez ten organ, urzędowy lekarz weterynarii. Ponadto organem właściwym do wystawiania zaświadczeń o spełnianiu minimalnych standardów co do higieny i warunków utrzymania zwierząt w gospodarstwie w zakresie niezbędnym do ubiegania się lub otrzymania pomocy finansowej albo dofinansowania ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich jest powiatowy inspektor bezpieczeństwa żywności i weterynarii.

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 lipca 2008 r., tzn. jednocześnie z wejściem w życie ustawy o Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, której termin

wejścia w życie określa projekt ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz ustawę o Krajowej Stacji Chemiczno – Rolniczej uchylającej ustawę o Inspekcji Weterynaryjnej.

Przepisy projektowanej ustawy nie zawierają norm technicznych, w związku z tym projekt nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji i norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt ustawy, stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie znajduje się w Programie prac legislacyjnych Rady Ministrów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Ustawa będzie oddziaływać na organy Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz podmioty kontrolowane przez tę Inspekcję.

2. Konsultacje

Projekt ustawy zostanie skonsultowany z niżej wymienionymi organizacjami:

1. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Rolników Indywidualnych „Solidarność”
2. Sekretariat Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
3. Związek Zawodowy Rolników „Samoobrona”
4. Krajowa Izba Lekarsko – Weterynaryjna
5. Krajowa Rada Izb Rolniczych
6. Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej
7. Krajowy Związek Rolników Kółek i Organizacji Rolniczych
8. Konfederacja Pracodawców Polskich

9. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „*Medicus Veterinarius*”
10. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” Pracowników Weterynarii
11. Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych, Ogólnopolskie Stowarzyszenia Techników Weterynarii „ESKULAP”
12. Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych
13. Krajowy Związek Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych
14. Polska Izba Nasienna
15. Związek Twórców Odmian Roślin Uprawnych
16. Federacja Związków Pracodawców, Dzierżawców i Właścicieli Rolnych,
17. Federacja Związków Producentów Rolnych
18. Krajowa Sekcja Pracowników Ochrony Roślin przy Zarządzie Głównym Związków Zawodowych Pracowników Rolnictwa RP, Oddział Zamiejscowy Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa
19. Krajowy Związek Plantatorów Buraka Cukrowego
20. Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin
21. Rada Gospodarki Żywnościowej
22. Sekcja Krajowa Pracowników Administracji Rządowej i Samorządowej NSZZ Solidarność, Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa
23. Stowarzyszenie Producentów Środków Ochrony Roślin
24. Związek Szkółkarzy Polskich
25. Związek Zawodowy Centrum Narodowe Młodych Rolników
26. Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa RP
27. Polska Federacja Producentów Żywności
28. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych LEWIATAN
29. Związek Zawodowy Rolników „Ojczyzna”
30. Związek Zawodowy Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”
31. Federacja Związków Pracodawców-Dzierżawców i Właścicieli Rolnych
32. Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i WYROBÓW MEDYCZNYCH Polfarmed
33. Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POLSUS”
34. Polska Federacja Hodowców Bydła i Producentów Mleka
35. Polski Związek Hodowców i Producentów Bydła Mięsnego
36. Polskie Zrzeszenie Producentów Bydła Mięsnego
37. Polski Związek Owczarski

38. Polski Związek Hodowców Koni
39. Polski Klub Wyścigów Konnych
40. Związek Hodowców i Przyjaciół Wschodniopruskiego Konia Pochodzenia Trakeńskiego w Polsce
41. Stowarzyszenie Hodowców i Użytkowników Kłusaków
42. Polskie Towarzystwo Kuce Szetlandzkie
43. Polski Związek Pszczelarski
44. Stowarzyszenie Pszczelarzy Zawodowych
45. Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz
46. Polski Związek Zrzeszeń Hodowców i Producentów Drobiu
47. Krajowa Rada Drobiarstwa – Izba Gospodarcza w Warszawie
48. Polski Związek Hodowców i Producentów Gęsi
49. Ogólnopolski Związek Zrzeszeń Hodowców i Producentów Przepiórek
50. Polski Związek Hodowców i Producentów Zwierząt Futerkowych
51. Zrzeszenie Hodowców Nutrii
52. Krajowy Związek Hodowców Królików
53. Polski Związek Hodowców Królików
54. Polska Federacja Związków Hodowców Szynszyli
55. Polski Związek Hodowców Strusi
56. Polski Związek Hodowców Jeleniowatych
57. Izba Gospodarcza Handlowców, Przetwórców Zbóż i Producentów Pasz
58. Polkarma Polskie Stowarzyszenie Producentów Karmy dla Zwierząt Domowych
59. Polski Związek Producentów Pasz
60. Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami
61. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Zwierząt OTOZ - „Animals”
62. Fundacja „Powrót Pegaza”
63. Fundacja „Zwierzęta i My”
64. Fundacja Międzynarodowy Ruch na Rzecz Zwierząt VIVA!
65. Fundacja „Animals”
66. Klub „Gaja” Stowarzyszenie Ekologiczno - Kulturalne
67. Stowarzyszenie Przyjaciół Zwierząt „AMICUS ”
68. Polska Liga Ochrony Zwierząt
69. Polski Związek Producentów, Eksporterów i Importerów Mięsa
70. Stowarzyszenie Rzeźników i Wędliniarzy

71. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
72. Unia Polskiego Przemysłu Chłodniczego
73. Związek Prywatnych Przetwórców Mleka
74. Polskie Stowarzyszenia Przetwórców Ryb
75. Krajowy Związek Spółdzielni Mleczarskich
76. Polskie Towarzystwo Rybackie
77. Związek Producentów Ryb
78. Krajowy Związek Zrzeszeń Producentów Ryb
79. Polska Federacja Producentów Żywności
80. Stowarzyszenie Producentów i Dystrybutorów Mięsa Strusiego „Struś – Pol”
81. Polska Izba Gospodarki Odpadami
82. Związek Pracodawców Przemysłu Utylizacyjnego
83. Polski Związek Łowiecki
84. Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego UPEMI
85. Polska Izba Biznesu Żywnościowego
86. Polska Izba Produktu Regionalnego i Lokalnego
87. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
88. Krajowe Porozumienie Spółdzielni Mleczarskich
89. Forum Związków Zawodowych
90. Krajowy Związek Rewizyjny Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych
91. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Dzierżawców i Administratorów Nieruchomości Rybackich Skarbu Państwa
92. Ogólnopolski Związek Pracodawców Rybackich
93. Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb
94. Stowarzyszenie Armatorów Rybackich
95. Stowarzyszenie Rybaków Zalewu Wiślanego
96. Zrzeszenie Rybaków Morskich
97. Zrzeszenie Rybaków Zalewu Szczecińskiego, Kamieńskiego i Jeziora Dąbie
98. Krajowy Związek Zrzeszeń Producentów Ryb
99. Polskie Towarzystwo Rybackie Zakład Hodowli Ryb Łososiowatych w Rutkach
100. Związek Powiatów Polskich
101. Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej
102. Polski Związek Rolników Ekologicznych
103. Stowarzyszenie Producentów Żywności Metodami Ekologicznymi Ekoland

104. Augustowsko-Podlaskie Stowarzyszenie Eko-Rolników
105. Zrzeszenie Wytwórców Polskiego Rolnictwa Ekologicznego
106. Polski Klub Ekologiczny
107. Polskie Towarzystwo Rolników Ekologicznych
108. Federacja Konsumentów
109. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich
110. Zrzeszenie Pszczelarzy „APIPOL”
111. Zespół Normalizacyjny ds. Mleka i Przetworów Mlecznych przy Krajowym Związku Spółdzielni Mleczarskich - Związku Rewizyjnym
112. Krajowa Rada Winiarstwa i Miodosytnictwa

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego ani na budżet państwa. Projektowana ustawa łączy przepisy ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej, przepisy ustawy o kontroli weterynaryjnej w handlu oraz przepisy ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie regulacji spraw objętych tą ustawą, a które nie znajdują się w projektowanej ustawie o Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projekt ustawy nie będzie miał wpływu na rynek pracy, gdyż skupia on jedynie zadania dotychczasowo wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, które znajdują się w kompetencjach Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Kadra Inspekcji zostanie utworzona na bazie dotychczasowych pracowników służb kontroli.

5. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Inspekcja Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii z racji połączenia trzech inspekcji wzmocni i poszerzy nadzór nad produkcją żywności oraz obejmie pełną kontrolą wszystkie wytwarzane produkty zapewniając im wysoki poziom bezpieczeństwa. Wpłynie to na zwiększenie konkurencyjności produktów na rynkach rolnych. Zmniejszeniu ulegnie częstotliwość kontroli podmiotów z racji szerokiego zakresu kompetencji inspektorów.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projekt nie będzie miał wpływu na sytuację i rozwój regionalny.